ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น
: กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา
เมษายน 2545

495.6007152
ณ25ป
ร.3

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น
: กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

บทคัดย่อ

ของ
นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์

- 4 ส.ค. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา
เมษายน 2545

ณัชชา ประกฤติพงศ์.(2545). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นต้น ณ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ เขตกรุงเทพฯ ปีพ.ศ. 2544 จำนวน 364 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าไค-สแควร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรงเทพฯ แยกพิจารณาแต่ละปัจจัยดังนี้

สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 15-24 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและประกอบอาชีพภาคเอกชน

สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม บิดาและมารดาของผู้เรียนส่วนมากสำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาหรือเทียบ บิดาและมารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัว ทั้งนี้พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้ บิดาและมารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาท นอกจากนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความคาดหวังเรื่องรายได้เมื่อจบหลักสูตรปัจจุบันและหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้น ช่วงเวลาเรียนในหลักสูตรปัจจุบันและหลักสูตรที่จะเรียนต่อส่วนใหญ่เป็นช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 2 – 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีสัดส่วนมากที่สุด ส่วนจำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตรผู้เรียนมีจำนวนเวลาเรียน 41 – 60 ชั่วโมง ในสัดส่วนสูง ผู้เรียนมีความคาดหวังมากต่อการมีงานทำภาคเอกชนเมื่อจบหลักสูตรการเรียนภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่มีความคาดหวังน้อยต่อการมีงานทำภาครัฐเมื่อจบหลักสูตร และผู้เรียนส่วนใหญ่ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารจากบุคคล

2. ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ ระดับการศึกษาของผู้เรียน และอาชีพของผู้เรียน

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ เพศและอายุ

ปัจจัยส่วนเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ รายได้ของผู้เรียน และค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่กำลังเรียน

ปัจจัยส่วนเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ รายได้ของผู้เรียน และค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่กำลังเรียน

ปัจจัยส่วนเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสตร และความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชน

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ คือ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐ ค่าเล่าเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น ช่วงเวลาเรียน จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ และประเภทสื่อหรือโฆษณา

FACTORS RELATED TO DEMAND FOR JAPANESE STUDYING IN HIGHER LEVEL

: CASE STUDY AT LANGUAGE INSTITUES IN BANGKOK.

AN ABSTRACT

BY

MISS NATCHA PRAKITIPONG

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Economics degree in Economics of Education

at Srinakharinwirot University

April 2002

Natcha Prakitipong. *Factors Related to Demand for Japanese Studying in Higher Level:Case Study at Language Institutes in Bangkok*. Master's project, M.Econ. (Economic of Education). Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor : Assoc.Prof. Dr. Pisamai Jarujittipant.

The purposes of this research were to investigate the personal factors and socio-economic factors of students and to investigate the personal factors related to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok and social-economic factors related to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok.

The sample of the study consisted of 364 Japanese elementary students at Technology Promotion Association (Thailand - Japan) School and Old Japanese Students' Association, Thailand in the academic year 2002. The instrument for collecting data was the questionnaire with closed-opened questions. The data were analyzed by percentage, arithmetic mean, standard deviation, and Chi-square test .

The results revealed that:

1. The personal factors status and social-economic factors of students at Japanese Language Institutes in Bangkok were described below:

The personal factors consisted of almost were female, age between 15-24 years, the students' highest education were bachelor degree, and students' working at private company.

The socio-economic factors consisted of the fathers' highest education and mothers' highest education were primary school, fathers' career and mothers' career were entrepreneur, students almost had income, fathers' income and mothers' income were lower 10,001 baht , student had unexpected income after finishing present course and had unexpected after finishing in extension course , date - time to studying at the present were Saturday – Sunday at 8.00 a.m. – 4.00 p.m. and date - time to study in extension were Saturday – Sunday at 8.00 a.m. – 4.00 p.m. , students took 2 – 3 hours per week for studying Japanese , students took 41 – 60 hours per course for studying Japanese, student had expectation for working in private company at high level and had expectation for working in government office at low level, and almost students could access data the language institutes from personnel.

2. The personal factors that have shown statistically significant differences at 0.05 on relation to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok were students' education, and students' career.

The personal factors that have shown statistically significant differences at 0.05 on relation to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok were sex and age.

The socio-economic factors that have shown statistically significant differences at 0.01 on relation to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok were students' income, and cost of studying in the present course.

The socio-economic factors that have shown statistically significant differences at 0.05 on relation to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok were , expectation for working in private company., and all amount period for studying Japanese per course .

The socio-economic factors that have shown statistically significant differences at 0.05 on non-relation to demand for Japanese studying in higher level at language institutes in Bangkok were fathers' education, mothers' education, fathers' career, mothers' career, fathers' income, mothers' income, expectation income, expectation for working in government office, cost of studying in the future course, amount period for studying Japanese per week, and media

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล)

..... กรรมการ
(อาจารย์ สุเมธ ลิ้มศิริเจริญศรี)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กวี วรกวิน)

วันที่ 19 เดือน เมษายน พ.ศ. 2545

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตากรุณาเป็นอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล และอาจารย์สุเมธ ลิ้มศิริเจริญศรี กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า การได้ข้อคิด และแนวทางการแก้ไขปรับปรุงงานวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ตันสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญแข ประจนปัจจนึก และอาจารย์ถกล ศิริโรจน์นิรันดร์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งทำให้การวิจัยสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาเศรษฐศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้จัดการโรงเรียนโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และผู้จัดการโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ คุณเมตตา ศรีสุขและคุณภัทรา สกุลพร ที่ให้ความช่วยเหลือและอนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าแจกแบบสอบถามในสถาบันดังกล่าว และขอขอบคุณนักศึกษาภาษาญี่ปุ่นทุกท่านที่ได้สละเวลาให้ความกรุณาตอบแบบสอบถาม อันเป็นผลให้งานวิจัยฉบับนี้สามารถดำเนินการสำเร็จสมบูรณ์ได้

ขอขอบคุณคุณอุไรวรรณ แก้วมูลคำ เพื่อนที่คอยให้กำลังใจและความช่วยเหลือแม้ยามท้อแท้หรือประสบปัญหาการทำสารนิพนธ์ รวมถึงคุณวิศนี เครือวนิชกรกุล พี่ที่ให้คำปรึกษาในการเริ่มทำสารนิพนธ์ คุณอรวรรณ เจำ คุณสุกัญญา พลูประภา และคุณปัณฑิตรา สิริณรงค์กุล เพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลอ้างอิงและเป็นผู้ช่วยวิจัยในการเก็บรวบรวม คุณรัตดาพร กลางเหลือง เพื่อนที่ให้แนวคิดเกี่ยวกับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น และเพื่อนๆทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจ ทำให้การทำสารนิพนธ์ฉบับนี้มีสีสันและสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

และสุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบคุณน้องชายน้องสาว ญาติๆ และคุณต่อพงศ์ อมรตระกูล ที่คอยให้คำปรึกษาและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีความอดทน อดกลั้น จนสามารถจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รองศาสตรจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์ ที่คอยให้คำปรึกษาแนะนำด้วยดีมาโดยตลอด

คุณค่า และประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณแด่คุณแม่ คุณพ่อ คุณยาย และคุณย่า ผู้คอยดูแลเป็นกำลังใจเกื้อหนุนอยู่เบื้องหลัง จนได้รับความสำเร็จในที่สุด

ณัชชา ประกฤติพงศ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	กรอบแนวคิด	6
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	สภาพทั่วไปของโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น	9
	ความหมายเศรษฐศาสตร์การศึกษา	10
	ทฤษฎีอุปสงค์การศึกษา	10
	ทฤษฎีอรรถประโยชน์	18
	ทฤษฎีอุปสงค์ต่อเนื่อง	20
	คุณลักษณะช่องทางการสื่อสาร	21
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
3	วิธีดำเนินการวิจัย	29
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	29
	เครื่องมือและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	29
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33

สารบาญ (ต่อ)

บทที่			หน้า
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	54	๑๕๑
	สังเขปความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	54	๑๒๒
	สังเขปกลุ่มตัวอย่าง	54	๑๒๒
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	54	๑๒๒
	การวิเคราะห์ข้อมูล	54	๑๒๓
	สรุปผลการวิจัย	54	๑๒๕
	อภิปรายผล	58	๑๒๙
	ข้อเสนอแนะ	63	๑๓๖
บรรณานุกรม			
ภาคผนวก			
ประวัติย่อของผู้วิจัย			

บัญชีตาราง

ตาราง หน้า

1 การเข้ามาลงทุนของชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย..... 2

2 สถิตินักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเข้ามาในประเทศไทย..... 2

3 ผลการสำรวจสถาบันการศึกษาที่สอนภาษาญี่ปุ่น..... 3

4 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล..... 34

5 สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลด้วยค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน..... 35

6 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสถานภาพด้านปัจจัยเศรษฐกิจ
และสังคม..... 35

7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการเรียนต่อ
ภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น..... 42

8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความ
ต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น..... 44

9 วัตถุประสงค์ของผู้เรียนในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษา
ในประเทศไทย..... 51

10 ปัญหาของผู้เรียนการการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย..... 52

11 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
ในประเทศไทย..... 53

12 สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ
สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ..... 55

13 สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม..... 57

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ **หน้า**

1 อุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของเอกชน..... 11

2 อุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของตลาด..... 12

3 การเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาอันเนื่อง
มาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านรายได้ของประชาชน..... 15

4 การเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาอันเนื่อง
มาจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราค่าเล่าเรียน..... 16

บทที่1
บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศเพื่อให้ประเทศก้าวหน้า ประชาชนมีการกินดี อยู่ดี และมีความสุข เป็นสิ่งที่ทุกๆ ประเทศปรารถนา ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การพัฒนาประเทศบรรลุตามเป้าหมายคือ การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้ให้ความสำคัญของการศึกษาว่าเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคม เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองตลอดช่วงชีวิต การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพ และขีดความสามารถที่จะดำรงชีพ และประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง รวมเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.2539: 2) ซึ่งสอดคล้องกับสาระสำคัญของแผนฯ 8 ที่ได้กำหนดให้จุดมุ่งหมายรวมขั้นสุดท้ายของการพัฒนาคือ การพัฒนาให้คนไทยทุกคนเป็นคนเก่ง คนดี คนมีความสุข สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลก (ธรรมรักษ์ การพิศิษฏ์. 2543: 69)

สังคมโลกขณะนี้เป็นยุคโลกาภิวัฒน์ที่มีการรับข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็วทุกมุมโลก การศึกษามีการเปิดกว้างมากขึ้นบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ททำให้บุคคลมีโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น บุคคลที่มีการศึกษาและมีทักษะในด้านภาษาต่างประเทศนอกจากจะสามารถมีความรู้ความเข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและสามารถปรับตัวให้เหมาะสมทันต่อสถานการณ์ความก้าวหน้าด้านต่างๆ แล้วยังมีความได้เปรียบบุคคลที่ขาดทักษะในด้านภาษาต่างประเทศในการประกอบอาชีพต่างๆ อาทิ การประกอบธุรกิจการลงทุนและธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจในลักษณะที่ต้องพึ่งพากับต่างประเทศตลอดมาอย่างต่อเนื่อง ความต้องการแรงงานในสาขาวิชาต่างๆ ที่มีทักษะในด้านภาษาต่างประเทศ จึงมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของธุรกิจโดยเฉพาะธุรกิจด้านการลงทุน และการท่องเที่ยว การเรียนภาษาต่างประเทศของประเทศต่างๆ ในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ กับประเทศไทย

ประเทศญี่ปุ่นนับเป็นประเทศที่มีบทบาทหลายด้านในประเทศไทยโดยเฉพาะด้านการลงทุน และการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาด้านการลงทุนของชาวต่างประเทศในประเทศไทยในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา การลงทุนของชาวญี่ปุ่นมีสัดส่วนสูงเป็นอันดับที่ 1 ดังตาราง 1 และแม้ว่าในขณะนี้ภาวะเศรษฐกิจของญี่ปุ่นจะชะลอตัวแต่ไม่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนในประเทศไทย เพราะยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่ทำให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนมากขึ้น โดยนักลงทุนย้ายฐานการผลิตสินค้าที่ไม่คุ้มทุนหากผลิตในญี่ปุ่นเข้ามาผลิตในประเทศไทยเพื่อลดต้นทุนการผลิต (หนังสือพิมพ์วัฏจักร.9 สิงหาคม 2544: 2) เมื่อพิจารณาในด้านการท่องเที่ยวซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่นำรายได้เข้าประเทศไทยมากที่สุดในปัจจุบันพบว่านักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับที่ 1 ดังตาราง 2 จากการเข้ามาลงทุนและการเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยของชาวญี่ปุ่น ประเทศไทยควรมีบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นเพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสาร ติดต่อประสานงาน ในด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและประสิทธิภาพทั้งในธุรกิจการลงทุนและธุรกิจการท่องเที่ยว

ตาราง 1 การเข้ามาลงทุนของชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย

ภาวการณ์ลงทุนช่วง 11 เดือน (ม.ค. - พ.ย.) 2542 หน่วย : ล้านบาท

กลุ่ม	ขอรับการส่งเสริม				อนุมัติส่งเสริม			
ประเทศ	2541		2542		2541		2542	
	จำนวน	เงินลงทุน	จำนวน	เงินลงทุน	จำนวน	เงินลงทุน	จำนวน	เงินลงทุน
ญี่ปุ่น	152	27,253	204	32,708	145	32,981	183	27,116
ยุโรป	120	105,018	101	44,697	115	132,749	78	30,657
ไต้หวัน	75	7,666	100	10,224	62	9,626	79	7,647
สิงคโปร์	40	10,343	66	7,955	46	10,332	48	6,883
สหรัฐ	51	11,514	54	38,765	55	18,391	49	38,547

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (บีโอไอ).(2544ฐานเศรษฐกิจ : 2)

ตาราง 2 สถิตินักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเข้ามาในประเทศไทย

สถิตินักท่องเที่ยวสูงอายุที่เดินทางมาประเ

ประเทศ	1996		1997		1998		1999		2000	
	45-54	55ปีขึ้นไป	45-54	55ปีขึ้นไป	45-54	55ปีขึ้นไป	45-54	55ปีขึ้นไป	45-54	55ปีขึ้นไ
ญี่ปุ่น	209,111	179,689	213,058	185,930	212,125	189,051	219,829	207,022	247,371	323,776
เดนมาร์ก	10,864	7,848	11,132	9,354	13,933	11,768	16,212	14,617	14,539	15,540
ฝรั่งเศส	45,273	48,330	46,318	46,945	53,496	46,824	54,347	45,875	57,080	44,797
เยอรมัน	74,022	69,675	67,902	66,303	74,294	73,482	78,248	72,248	72,837	75,980
อิตาลี	20,515	16,246	20,019	15,823	19,850	18,216	18,565	19,224	20,335	18,368
เนเธอร์แลนด์	18,262	13,059	17,702	13,648	20,237	14,589	21,913	166,819	23,836	18,989
สวีเดน	17,495	19,564	21,083	19,975	26,789	26,827	26,933	28,634	39,408	33,785
สวิตเซอร์แลนด์	22,817	19,072	20,851	18,240	22,140	20,627	21,480	20,053	22,637	21,545
อังกฤษ	61,276	45,890	59,530	50,935	77,241	62,730	79,348	74,289	91,168	72,592
แคนาดา	12,656	11,654	12,686	10,045	15,152	11,615	17,725	13,576	17,940	15,027
สหรัฐอเมริกา	76,467	68,526	75,160	65,141	88,386	74,412	98,939	93,702	108,315	111,686
ออสเตรเลีย	48,431	34,116	49,025	40,180	67,585	48,660	64,624	46,485	66,513	46,628
รวม	617,189	533,669	614,466	542,519	691,228	597,132	713,488	658,544	781,979	707,713
รวมทั้งสองกลุ่ม	1,150,858		1,156,985		1,288,360		1,372,032		1,489,629	

ที่มา : กองสถิติและวิจัย ททท/ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง(2544ฐานเศรษฐกิจ)

และจากผลการสำรวจทัศนะของผู้กำลังศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ (เตือนใจ ตันงามตรง.2537: 2, กัญจ นา.2523) ในประเทศไทยพบว่าทัศนะของผู้กำลังศึกษาในด้านภาษามีแนวโน้มเปลี่ยนไปจากเดิมกล่าวคือ การศึกษาทางด้านภาษาควรสนองตอบต่องานอาชีพโดยตรง คือ สามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ประกอบอาชีพต่างๆ ตามความต้องการของหน่วยงานได้ และจากการวิจัยของเตือนใจ ตันงามตรง (2537: บทคัดย่อ) ได้สรุปว่า บริษัทเอกชนยังมีความต้องการบุคลากรด้านภาษาญี่ปุ่นเพิ่มอีกเป็นจำนวนมาก ในส่วนที่เป็นบุคคลที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นด้านทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน การแปล และการเป็นล่าม นอกจากนั้นบริษัทก็ยังต้องการบุคคลที่มีความสามารถระดับสูงในด้านการอ่าน แปล และการแปลล่ามภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย

สำหรับสถาบันภาษาญี่ปุ่นในขณะนี้พบว่า มีการขยายตัวเพิ่มเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยการสำรวจของบริษัท ไลเฮ้าส์อินโฟเซอร์วิสจำกัด ในระหว่าง 14 ก.พ. – 15 มี.ค. 2544 ดังตาราง 3 ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าจำนวนสถาบันภาษาและจำนวนผู้เรียนมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี

ตาราง 3 ผลการสำรวจสถาบันการศึกษาที่สอนภาษาญี่ปุ่น

ปี		ระดับมัธยมต้น	ระดับมัธยมปลาย	อื่น ๆ	รวม
1990	จำนวนสถานศึกษา	20	30	13	63
	จำนวนครูผู้สอน	29	115	130	274
	จำนวนนักเรียน	3,234	5,065	3,570	11,869
1993	จำนวนสถานศึกษา	35	52	21	108
	จำนวนครูผู้สอน	72	187	187	446
	จำนวนนักเรียน	4,247	10,853	7,052	22,152
1998	จำนวนสถานศึกษา	83	82	35	200
	จำนวนครูผู้สอน	142	285	188	615
	จำนวนนักเรียน	7,694	24,218	7,910	39,822

ที่มา : บริษัท ไลเฮ้าส์อินโฟเซอร์วิสจำกัด ระหว่าง 14 ก.พ. - 15 มี.ค. พ.ศ. 2544

นอกจากนี้จากข้อมูลเบื้องต้นซึ่งผู้วิจัยได้รับจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย – ญี่ปุ่น) ให้ข้อสรุปว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนหนึ่งเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นเพราะมีความสนใจโดยส่วนตัว และคิดว่าภาษาญี่ปุ่นมีการใช้กันกว้างขวางในบริษัทหรือธุรกิจเอกชนที่ตั้งในเขตกรุงเทพฯ การมีทักษะในการใช้ภาษาญี่ปุ่นจึงเป็นข้อได้เปรียบในการสมัครงานรองจากการมีความรู้และมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ และรวมถึงการมีโอกาสที่จะได้รับรายได้ที่สูงขึ้น

การขยายตัวทางการลงทุนและการท่องเที่ยวในประเทศไทยของชาวญี่ปุ่น นอกจากจะเป็นผลดีกับหลายสาขาอาชีพสำหรับคนไทย เช่น ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจการโรงแรมแล้ว ยังน่าจะมีส่วนกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวของสถาบันภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย เพราะสถาบันภาษาญี่ปุ่นเป็นสถาบันที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสื่อสารซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการประกอบธุรกิจกับชาวญี่ปุ่นที่มาลงทุนและมาท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการ

เรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ การศึกษาเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ทั้งในเชิงวิชาการ การจัดสรรทรัพยากรการศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อเจ้าของสถาบันศึกษาที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นในเขตกรุงเทพฯ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

ความสำคัญของการวิจัย

1. การทราบข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนราชการในการกำหนดนโยบายและแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา เพื่อการศึกษาภาษาต่างประเทศในสัดส่วนที่เหมาะสมมากขึ้น

2. การทราบเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการสถานศึกษาที่สอนภาษาญี่ปุ่น ในการพิจารณาขยายการให้บริการของสถาบันภาษา

3. ผลการวิจัยจะเป็นฐานข้อมูลในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรในรูปแบบต่างๆ ของสถาบันภาษาญี่ปุ่นและสถาบันภาษาอื่นๆ ได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาจากประชากรซึ่งเป็นผู้ที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น ณ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ เขตกรุงเทพฯ ปีพ.ศ. 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง ปัจจัยที่แสดงความสัมพันธ์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้เรียน และอาชีพของผู้เรียน และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ผู้ของเรียน รายได้ของบิดาและมารดา รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน ความคาดหวังของผู้เรียนต่อการมีงานทำ ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ช่วงเวลาที่เรียน จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตร และประเภทสื่อหรือการโฆษณา

2. ความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

หมายถึง ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อในระดับชั้นที่สูงกว่าระดับต้น(เป็นระดับที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนในปัจจุบัน) เช่น ระดับกลาง ระดับสูง และระดับธุรกิจ เป็นต้น

3. สถาบันภาษา

หมายถึง สถานที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่น และภาษาอื่นๆ เขตกรุงเทพฯ

4. ความคาดหวังของผู้เรียนต่อการมีงานทำ

หมายถึง โอกาสในการมีงานทำภายหลังการเข้าเรียนภาษาญี่ปุ่นและสำเร็จการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นต้น

5. รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน

หมายถึง รายได้ที่คาดว่าจะได้รับเมื่อแรกเข้าทำงานหรือเมื่อได้รับการปรับภายหลังจากการสำเร็จการศึกษาจากสถาบันภาษาญี่ปุ่น

6. ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อหลักสูตร

7. จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์

หมายถึง จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นที่เรียนต่อสัปดาห์ของแต่ละหลักสูตร

8. จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตร

หมายถึง จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งหมดของแต่ละหลักสูตร

9. ประเภทของสื่อหรือการโฆษณา

หมายถึง รูปแบบสื่อหรือการโฆษณาซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับการสอนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ เช่น แผ่นปลิว คำแนะนำของเพื่อน ข้อความในอินเตอร์เน็ท คำแนะนำของบิดามารดา โทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์

กรอบแนวคิด

การวิจัยในครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยมีกรอบความคิดถึงสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้เรียน และอาชีพของผู้เรียน และสถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นซึ่งประกอบด้วย ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของผู้เรียน รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน ความคาดหวังต่อการมีงานทำ ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ช่วงเวลาเรียน จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตร และประเภทสื่อหรือโฆษณา น่าจะเป็นปัจจัยซึ่งมีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งเขียนสรุปได้ดังนี้

กรอบแนวคิด

ตัวแปรอิสระ
ตัวแปรตาม
ปัจจัยส่วนบุคคล
เพศ
อายุ
ระดับการศึกษาของผู้เรียน
อาชีพของผู้เรียน
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม
ระดับการศึกษาของบิดา
ระดับการศึกษาของมารดา
อาชีพของบิดา
อาชีพของมารดา
รายได้ของผู้เรียน
รายได้ของบิดาและมารดา
รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน
ความคาดหวังต่อการมีงานทำ
ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น
ช่วงเวลาเรียน
จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์
จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตร
ประเภทสื่อหรือโฆษณา
ความต้องการเรียนต่อ
ภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่
สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา
เขตกรุงเทพฯ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานที่ 1

: เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 2

: อายมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 3

: ระดับการศึกษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 4

: อาชีพของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 5

: ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 6

: ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 7

: อาชีพของบิดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 8

: อาชีพของมารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 9

: รายได้ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 10

: รายได้ของบิดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 11

: รายได้ของมารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 12

: รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 13

: ความคาดหวังของผู้เรียนต่อการมีงานทำมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 14

: ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ทางกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 15

: ช่วงเวลาที่เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 16

: จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 17

: จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

สมมติฐานที่ 18

: ประเภทสื่อหรือการโฆษณามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

บทที่2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาประกอบการศึกษาวิจัยและนำเสนอตามหัวข้อดังนี้

1. สภาพทั่วไปของโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น
2. ความหมายของเศรษฐศาสตร์การศึกษา
3. ทฤษฎีอุปสงค์การศึกษา
4. ทฤษฎีอรรถประโยชน์
5. ทฤษฎีอุปสงค์ต่อเนื่อง
6. คุณลักษณะช่องทางการสื่อสาร
7. งานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. สภาพทั่วไปของโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น

1.1. โรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนญี่ปุ่นราชดำริ เป็นสถาบันที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นมาตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2507 โดยมีพระจักรพรรดิ์อากิฮิโตมงกุฎราชกุมารและสมเด็จพระจักพรรดินีเจ้าหญิงมิชิโกะเสด็จพระราชดำเนินเป็นประธานในพิธีเปิดโรงเรียน และต่อมาเมื่อวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2509 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ และได้รับอนุญาตจดทะเบียนจัดตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2494 เป็นต้นมา โดยตั้งอยู่เลขที่ 159 ซ.มหาดเล็กหลวง 2 ถนนราชดำริ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330 และปัจจุบันได้ขยายโรงเรียนอีก 2 สาขา โดยใช้ชื่อว่า โรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น (อินเตอร์เน็ท; www.ojsat.or.th/school_th/schframe.htm.)

1.2. โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ ปี 2516 พร้อมกับสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) เพื่อสอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่คนไทย และสอนภาษาไทยให้แก่คนญี่ปุ่น ด้วยระบบและอุปกรณ์สื่อการสอนที่ทันสมัย และตำราชุดเรียนภาษาฉบับสมบูรณ์ของโรงเรียน ปัจจุบันโรงเรียนได้ขยายโอกาสทางการศึกษาด้านภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาไทยสำหรับคนญี่ปุ่นเพิ่มอีก 1 สาขา ณ ศูนย์การค้าเซียร์รังสิตชั้น 2 ไอทีเซียร์ การสอนภาษาเปิดสอนหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทยสำหรับคนญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน โดยจัดสอนเฉพาะกลุ่มส่วนตัวทั้งในและนอกสถานที่ จัดกิจกรรมเสริมเพื่อความรู้ต่างๆ อาทิ ประกวดเรียงความและลีลาการอ่านภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ทัศนศึกษา ณ ประเทศญี่ปุ่น งานมหกรรมญี่ปุ่นศึกษา เป็นต้น (อินเตอร์เน็ท ;www.trp.or.th/school/index.html.)

2. ความหมายเศรษฐศาสตร์การศึกษา

เศรษฐศาสตร์การศึกษาเป็นเศรษฐศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีการศึกษากันอย่างต่อเนื่อง และนับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ ซึ่งมีบุคคลได้ให้ความหมายของเศรษฐศาสตร์การศึกษาพอสรุปได้ดังนี้

คอห์นและเกสก์ (Cohn and Geske. 1990: 2) ได้กล่าวว่า เศรษฐศาสตร์การศึกษาเป็นการศึกษาถึงเรื่องมนุษย์และสังคมที่จะเลือกใช้ทรัพยากรที่มีค่าและหามาได้ยากไปใช้ในการผลิตการฝึกอบรมชนิดต่างๆ และไปพัฒนาความรู้ ความชำนาญ จิตใจ อุปนิสัย บุคลิกภาพ และอื่นๆ โดยเฉพาะการศึกษาอย่างมีรูปแบบตลอดช่วงเวลา และการกระจายการศึกษาสู่คนในปัจจุบันและในอนาคต

คอห์น (บุญพุ่ม เสนารักษ์. 2531: 1, อ้างอิงจาก Cohn) ได้ให้ความหมายเศรษฐศาสตร์การศึกษา (Economics of Education) ว่าเป็นศาสตร์ทางสังคมศาสตร์แขนงหนึ่งที่เกิดจากการนำเอาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์และการศึกษามาประยุกต์เข้าด้วยกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้กิจกรรมทางการศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างความเป็นธรรมและเกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยส่วนรวมสูงสุด

บุญพุ่ม เสนารักษ์ (2531:2) ได้นิยามคำว่าเศรษฐศาสตร์การศึกษาว่าหมายถึง วิชาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์แขนงหนึ่งที่ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการนำเอาทรัพยากรซึ่งมีจำกัดไปผลิตเป็นสินค้า และบริการทางการศึกษาในรูปต่างๆ อันจะยังผลให้ทรัพยากรมนุษย์มีคุณภาพสูงขึ้นทั้งทางด้านความรู้ความสามารถ สติปัญญา อารมณ์ ทักษะ ทัศนคติ และอื่นๆ แล้วจำแนกแจกจ่ายไปยังประชาชนผู้บริโภคในสังคมอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

สรุปความหมายเศรษฐศาสตร์การศึกษาได้ว่า การศึกษาเป็นการลงทุนทางมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถในการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากกว่ามนุษย์ที่ไม่ได้รับการศึกษา โดยที่การศึกษาควรมีการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิต ที่มีการถ่ายทอดความรู้ ความชำนาญ ที่จะนำไปสู่การได้ทำงานที่ดีและมีเกียรติยศในสังคม

3. ทฤษฎีอุปสงค์การศึกษา (Demand for Education)

อุปสงค์การศึกษาเป็นทฤษฎีที่อธิบายความต้องการการศึกษาของแต่ละบุคคลว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยหรือเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งมีผู้อธิบายทฤษฎีอุปสงค์การศึกษาไว้ดังนี้

นวลทิพย์ ควกุล(2527 : 34–37) ได้อธิบายเส้นอุปสงค์ที่มีผลต่อการศึกษาของเอกชนและของสังคมในการพิจารณาอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของแต่ละคนจะพิจารณาจาก 1) ผลตอบแทนของการศึกษา และ 2) อัตราดอกเบี้ยซึ่งสะท้อนถึงต้นทุนค่าเสียโอกาสของการนำเงินมาลงทุนทำการศึกษา จากสองส่วนนี้สามารถนำไปหาอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของเอกชนได้ตามรูปภาพ 1

P = Rb/ Rc = ราคาการศึกษา

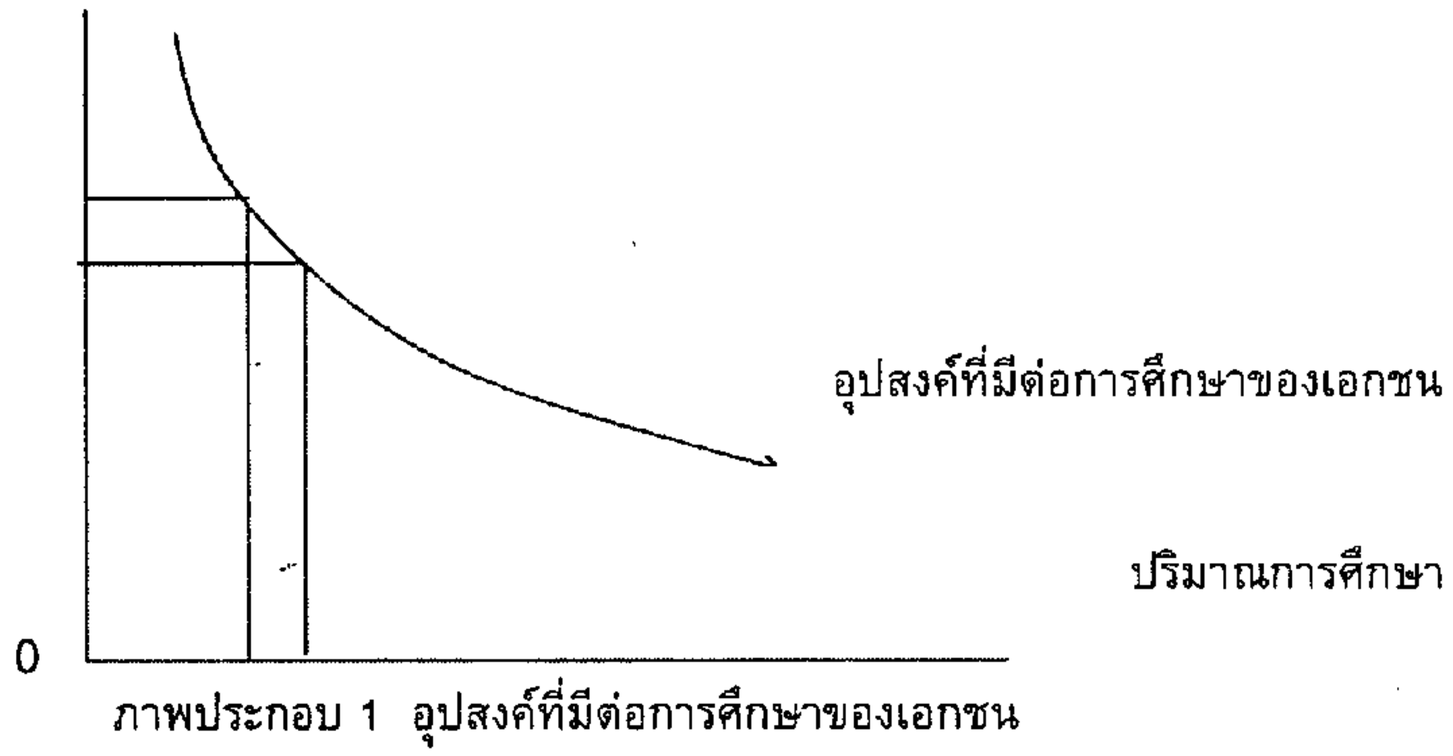

ภาพประกอบ 1 อุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของเอกชน

Rb คือ อัตราดอกเบี้ย หรืออัตราผลตอบแทนสูงสุดจากการลงทุนทางอื่น

Rc คือ อัตราผลตอบแทนทางการศึกษา

Rb/Rc คือ ราคาของการศึกษา (Price of Education)

ถ้าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในพันธบัตรรัฐบาลเพิ่มสูงขึ้น ราคาการศึกษาก็จะเพิ่มสูงขึ้นด้วย เป็นผลให้ความต้องการการศึกษาลดต่ำลง แต่ถ้าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในพันธบัตรรัฐบาลลดต่ำลง ราคาการศึกษาก็จะลดลง ทำให้ความต้องการการศึกษาเพิ่มสูงขึ้น เพราะฉะนั้นเส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาจึงเป็นเส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวาดังเช่น เส้นอุปสงค์ที่มีต่อราคาของสินค้าโดยทั่วไป เส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาในความเป็นจริง อาจไม่ได้ลาดจากซ้ายมาขวาดังรูปที่1 ทั้งนี้ด้วยเหตุผล 2 ประการ ประการแรก การศึกษามีลักษณะเหมือนสินค้าที่ต้องบริโภคทั้งจำนวน (Lumpy Commodity) เพราะเมื่อตัดสินใจลงทุนทำการศึกษาแล้ว ก็มักจะต้องเรียนให้จบการศึกษาแต่ละระดับ เช่น ตัดสินใจเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งมี 3 ปี แสดงให้เห็นว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่แบ่งแยกไม่ได้ (Indivisibility) เมื่อเป็นดังนี้เส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของแต่ละบุคคลจึงน่าที่จะเป็นแบบขั้นบันได (Step Function) มากกว่าที่จะเป็นเส้นลาดเอียงจากซ้ายมาขวา (Smooth Function) ประการที่สอง เส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาจะลาดเอียงจากซ้ายมาขวาตามรูปได้ก็ต่อเมื่อผลตอบแทนที่ได้จากการศึกษาเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง (Diminishing Returns) ตามทฤษฎีหากผลผลิตที่ได้เกิดจากการใช้ปัจจัยการผลิต 2 ชนิด ชนิดหนึ่งเป็นปัจจัยผันแปร อีกชนิดหนึ่งเป็นปัจจัยคงที่แล้ว การผลิตเพิ่มขึ้นโดยไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยคงที่ได้ จะทำให้ผลได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง ทำนองเดียวกันถ้าถือว่ามนุษย์หรือบุคคลที่ทำการศึกษาเป็นปัจจัยคงที่ และการศึกษาเป็นปัจจัยผันแปร การใส่การศึกษาเข้าไปในตัว ผู้ที่ทำการศึกษามากขึ้นๆ ความสามารถของคนๆ นั้นในการรับรู้ (Absorb Knowledge) ซึ่งมีอยู่จำกัด (คงที่) จะทำให้ผลได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง นอกจากนี้การทำการศึกษาเพิ่มขึ้นจะทำให้ต้นทุนค่าเสียโอกาสเพิ่มสูงขึ้น ผลตอบแทนที่ได้รับจากการศึกษาจึงเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง อย่างไรก็ตามจากหลักฐานความเป็นจริงที่ปรากฏออกมา ผลตอบแทนไม่ได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง

เสมอไป ยกตัวอย่างเช่นในอินเดียผลตอบแทนหน่วยสุดท้าย (Marginal Rates of Retum) ที่เอกชนได้รับจากการเรียนเพิ่มขึ้นทีละขั้นจะเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง แต่ผลตอบแทนหน่วยสุดท้ายในเม็กซิโกและในสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีแนวโน้ม การลดลงของผลได้เหมือนในอินเดีย ตรงกันข้ามถ้าผลตอบแทนหน่วยสุดท้ายจากการเรียนเพิ่มขึ้นทีละขั้นไม่ได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง เส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาก็จะไม่ใช่เส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวา สำหรับเส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของตลาดจะเป็นเส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวาหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของเอกชนแต่ละคน กล่าวคือ ถ้าอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของเอกชนเป็นเส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวา อุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของตลาดซึ่งได้จากการรวมอุปสงค์ของเอกชนเข้าด้วยกันนั้นก็ควรเป็นเส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวาด้วย ดังแสดงในรูปภาพ 2

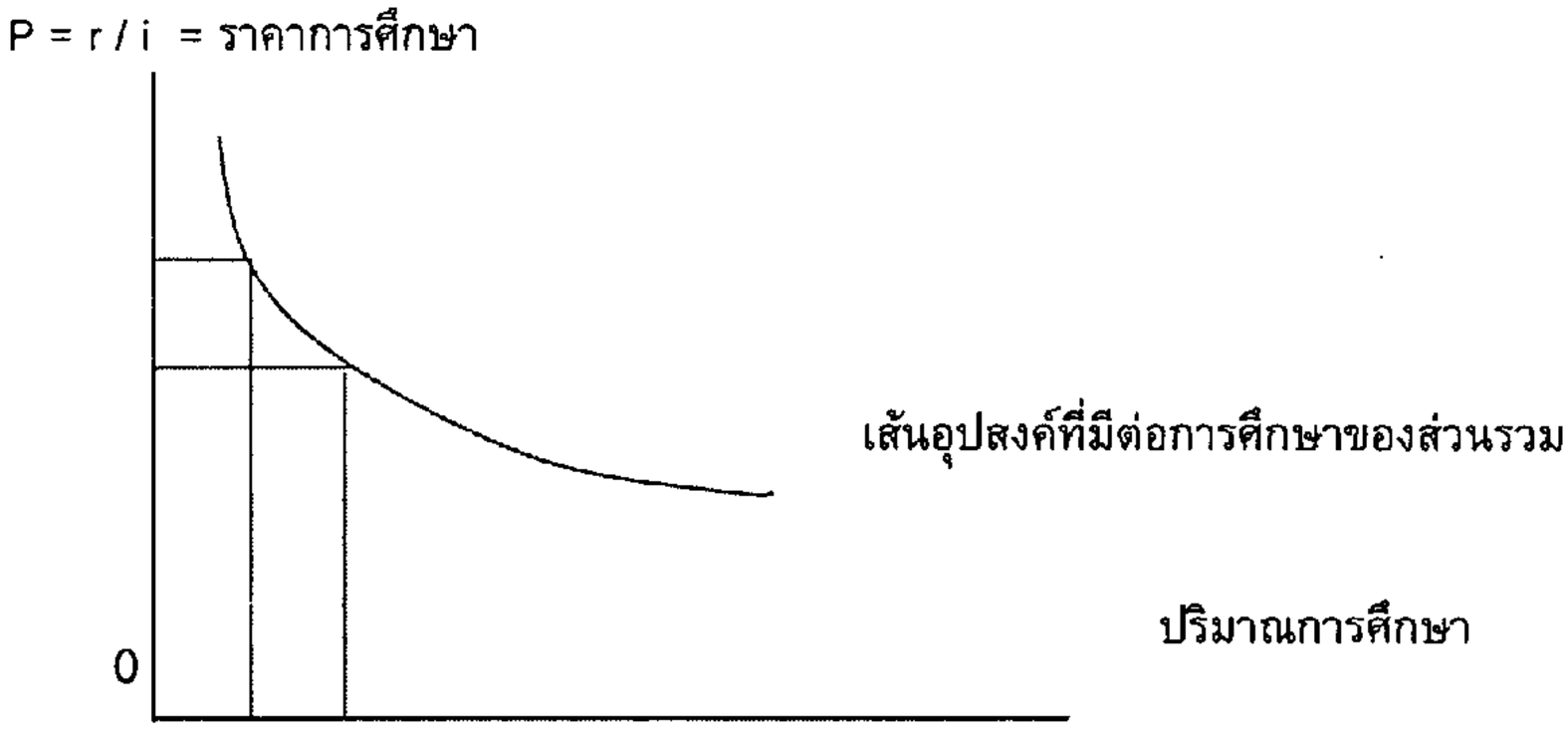

ภาพประกอบ 2 อุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของตลาด

r	คือ	อัตราผลตอบแทนสูงสุดจากการลงทุนทางอื่นที่ไม่ใช่ทางการศึกษา
i	คือ	อัตราผลตอบแทนทางการศึกษา
r / i	คือ	ราคาของการศึกษา

ถ้าอัตราผลตอบแทนทางการศึกษาลดต่ำลงราคาการศึกษาจะสูงขึ้น พร้อมทั้งดึงให้ปริมาณความต้องการการศึกษาลดลง แต่ถ้าอัตราผลตอบแทนทางการศึกษาเพิ่มสูงขึ้น ราคาการศึกษาจะลดต่ำลงและความต้องการการศึกษาจะเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามเส้นอุปสงค์ที่มีต่อการศึกษาของตลาดจะไม่ใช่เส้นที่ลาดจากซ้ายมาขวาถ้าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนไม่ได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง ข้อสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับการหาเส้นอุปสงค์ของตลาดคือ เส้นอุปสงค์ของตลาดไม่อาจกระทำได้โดยง่าย ทั้งนี้เนื่องจาก ณ ระดับการศึกษาหนึ่งๆ เช่น การเรียนอัตราผลตอบแทนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อัตราผลตอบแทนทางการศึกษาของบุคคลแต่ละคนจะไม่เท่ากัน ของบุคคลบางคนอาจเท่ากับร้อยละ 18 แต่อัตราผลตอบแทนบางคนอาจเท่ากับร้อยละ 12 เมื่อเป็นเช่นนี้การรวมอัตราผลตอบแทนของทุกคนเข้าด้วยกันจึงทำได้ค่อนข้างยาก

โรบินสัน และเวไซ (Robinson and Vaizey .1969: 6) ได้อธิบายถึง อุปสงค์การบริการทางการศึกษา (The Demand for Education) ในสังคมประชาธิปไตยว่าควรจะมีอัตราที่เดิบโตเท่ากับอัตราการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยเหตุนี้อุปสงค์การบริการทางการศึกษาจึงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นดังนี้

1) การเพิ่มจำนวนประชากร
2) การเพิ่มการพัฒนาเศรษฐกิจหรือการมีรายได้ที่แท้จริงของประเทศเพิ่มขึ้น
3) อิทธิพลของอุปทานการบริการทางการศึกษามีผลต่ออุปสงค์การบริการทางการศึกษา

บุญพุ่ม เสนารักษ์ (2531:158 - 160) ได้อธิบายอุปสงค์สำหรับบริการการศึกษา (Demand for Educational Service) ของบุคคลหนึ่งๆ จะมีลักษณะต่างจากอุปสงค์สำหรับสินค้าทั่วๆ ไป ด้วยเหตุผลอย่างน้อย 5 ประการ

1. การศึกษาเป็นสินค้าพิเศษที่ไม่สร้างเฉพาะความพึงพอใจให้แก่ผู้บริโภค หากยังเป็นการลงทุนเพื่อผลตอบแทนไม่ทางใดก็ทางหนึ่งอีกด้วยในอนาคต แม้ผู้เรียนจะไม่เปิดเผยว่าเขาต้องการเข้ารับการศึกษา เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ หรือเพื่อผลตอบแทนดังกล่าวก็ตาม เพราะการศึกษาย่อมเป็นการเพิ่มโอกาสให้เขามีเพื่อนฝูงและรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลวงการต่างๆ มากขึ้น ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพหรือดำเนินธุรกิจไม่ทางใดก็ทางหนึ่งอย่างน้อยก็ทำให้เขาเป็นที่ยอมรับนับถือของบุคคลในสังคม และเป็นการโฆษณาเผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติคุณของตน ดังนั้น อุปสงค์สำหรับการศึกษาจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อการลงทุนแฝงอยู่ด้วย

2. การศึกษาแม้จะเป็นสินค้าบริโภค (Consumer Good) ชนิดหนึ่งแต่สินค้าดังกล่าวจะแตกต่างจากสินค้าชนิดอื่นๆ คือจะไม่หมดสิ้นไปเมื่อได้รับการบริโภค ตรงกันข้ามยิ่งมีการบริโภคก็ยิ่งทำให้สินค้าทางการศึกษามีมากขึ้น เว้นแต่ผู้บริโภคจะวิปริตหรือผิดปกติวิสัยจากบุคคลธรรมดาสามัญเท่านั้น

3. การศึกษาเป็นสินค้าพิเศษที่ไม่อาจจะนับมาเป็นปริมาณๆ ได้แน่นอนเหมือนสินค้าชนิดอื่น ซึ่งอาจมีหน่วยนับเป็นกิโลกรัม ลิตร ตัว ลูก คัน เล่ม ด้าม หลัง ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องจากสินค้าทางการศึกษาประกอบด้วยส่วนต่างๆ จำนวนมาก เช่น โรงเรียน หรือมหาวิทยาลัย ย่อมประกอบด้วยครู อาจารย์ นักเรียน นิสิต-นักศึกษา อุปกรณ์การเรียน การสอน และอื่นๆ อย่างไรก็ตาม เราอาจนับปริมาณสินค้าทางการศึกษาออกมาในรูปใดรูปหนึ่ง เช่น จำนวนผู้ลงทะเบียนเรียน จำนวนที่นั่งเรียน จำนวนโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ฯลฯ โดยอนุโลมก็ได้ ตัวอย่าง สถาบันเทคโนโลยีแห่งหนึ่งกำหนดอัตราค่าเล่าเรียนไว้ 3,000 บาท/เทอม ปรากฏว่ามีผู้สมัครเข้าเรียนสาขาช่างยนต์จำนวน 358 คน จำนวนผู้ลงทะเบียนเรียนทั้งสิ้นนี้ก็จะแทนอุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาช่างยนต์ ณ สถาบันเทคโนโลยีแห่งนั้น ถ้าสถาบันดังกล่าวลดอัตราค่าเล่าเรียนลง อุปสงค์จะเพิ่มขึ้น ตรงข้ามถ้าเพิ่มอัตราค่าเล่าเรียนมากขึ้นอุปสงค์ก็จะลดลงเป็นต้น

4. ในการบริโภคสินค้าและบริการทั่วๆ ไป ผู้บริโภคจะเป็นผู้ตัดสินใจและวินิจฉัยปัญหาต่างๆ เองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการเลือกประเภทสินค้าที่จะบริโภค จำนวนและแหล่งที่จะซื้อก็ตาม แต่สำหรับสินค้าทางการศึกษา ผู้บริโภคส่วนใหญ่คือ นักเรียน ไม่ค่อยมีอิสระในการตัดสินใจและวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวมากนัก โดยเฉพาะในเรื่องการเลือกสาขาวิชาและสถาบันการศึกษาที่จะเรียน บิดา-มารดา ครู ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องมักจะทำหน้าที่แทนเป็นส่วนใหญ่ ความจริงข้อมูลนี้จะปรากฏชัดเจนเมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับต้นๆ โดยเฉพาะระดับอนุบาล ประถมและมัธยมศึกษา

5. ตามปกติอุปสงค์สำหรับสินค้าและบริการทั่วๆ ไป ของบุคคลมักจะเกิดขึ้นจากแรงผลักดันภายในของเขาเอง และเมื่อได้รับสินค้ามาบริโภคแล้ว อุปสงค์นั้นจะหมดสิ้นไป

ปัจจัยกำหนดอุปสงค์สำหรับการศึกษา (บุญพุ่ม เสนารักษ์.2531:163 - 169)

ปริมาณการศึกษาแต่ละสาขาที่ประชาชนต้องการเข้ารับบริการในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ จะมากหรือน้อยย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เช่น ระดับรายได้ อัตราค่าเล่าเรียน ราคาสินค้าอื่นที่เกี่ยวข้อง จำนวนประชากร รสนิยมหรือทัศนคติของประชากร กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโดยเฉพาะกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจ กฎหมายกำหนดการศึกษาภาคบังคับ นโยบายการศึกษาของรัฐ ฯลฯ เราอาจเขียนให้อยู่ในรูปฟังก์ชัน (Demand Function) ได้ดังนี้

$$Ded = f(M, Ped, Pr, N, U, Ar, O)$$

เมื่อ Ded แทนอุปสงค์หรือปริมาณการศึกษาสาขาใดสาขาหนึ่งที่บุคคลต้องการซื้อหรือเข้ารับบริการในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ

M แทนระดับรายได้ของบิดา-มารดา ผู้ปกครอง หรือของผู้เรียนเอง

Ped แทนอัตราค่าเล่าเรียน (Educational price or school fee)

Pr แทนราคาสินค้าที่เกี่ยวข้อง (Prices of related good)

N แทนจำนวนประชากร

U แทนรสนิยมหรือทัศนคติ (Taste or attitude) ของประชากร

Ar แทนกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (Related activities) กับการศึกษา เช่น การขยายตัวของอุตสาหกรรมเครื่องอีเล็คโทรนิกส์ ซึ่งต้องการแรงงาน ฝีมือหรือนักวิศวกรระดับสูง ฯลฯ

O แทนปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น นโยบายศึกษาของรัฐกฎหมายกำหนดการศึกษาภาคบังคับ ค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ฯลฯ

จากฟังก์ชันจะเห็นว่า ถ้าปัจจัยต่างๆ ที่อยู่ในวงเล็บทางขวามือเปลี่ยนแปลงไป โดยจะเปลี่ยนแปลงทีละตัวหรือพร้อมกันก็ตาม ผลก็จะทำให้อุปสงค์ (คือ Ded) เปลี่ยนแปลงไปด้วย เราสามารถพิจารณาอย่างละเอียดได้ดังนี้

1. ระดับรายได้ ตามปกติถ้าไม่คำนึงถึงปัจจัยอื่น หรือสมมติว่าปัจจัยเหล่านั้นเปลี่ยนแปลงช้ามากจนถือว่าคงที่ ปริมาณการศึกษาแต่ละสาขาที่ประชาชนต้องการซื้อหรือเข้ารับบริการในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ ย่อมขึ้นอยู่กับระดับรายได้ของเขาโดยตรง ถ้าประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น จะเนื่องมาจากผลของการลดภาษีเงินได้ หรือการเพิ่มอัตราเงินเดือนก็ตาม เขาก็จะสามารถส่งบุตรหลาน รวมทั้งตัวเขาเองเข้ารับการศึกษาได้มากขึ้น การเปลี่ยนแปลงนี้จะแทนได้ด้วยการเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาขึ้นไปทางขวามือของเส้นเดิม(ดูรูปภาพ 3) แสดงว่า ณ ทุกๆ ระดับอัตราค่าเล่าเรียน ปริมาณการศึกษาสาขาหนึ่งๆ จะมีประชาชนเข้ารับบริการมากขึ้นเช่นก่อนมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านรายได้สมมุติว่าระดับอุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาหนึ่งของประชาชนแทนด้วยเส้น Ded ที่ระดับอัตราค่าเล่าเรียน OP_1 ปริมาณการศึกษาที่ประชาชนต้องการเข้ารับบริการเท่ากับ OQ_1 ภายหลังมีการเปลี่ยนแปลงในทางสูงขึ้นของรายได้ ตำแหน่งของเส้นอุปสงค์ Ded จะเลื่อนสูงขึ้นไปเป็น D'ed จะเห็นว่าที่อัตราค่าเล่าเรียน OP_1 แต่เดิมปริมาณการศึกษาที่ประชาชนต้องการเข้ารับบริการเท่ากับ OQ_1 บัดนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น OQ'_1 ทำนองเดียวกันที่อัตราค่าเล่าเรียน OP_2 แต่เดิมปริมาณอุปสงค์เท่ากับ OQ_2 บัดนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น OQ'_2

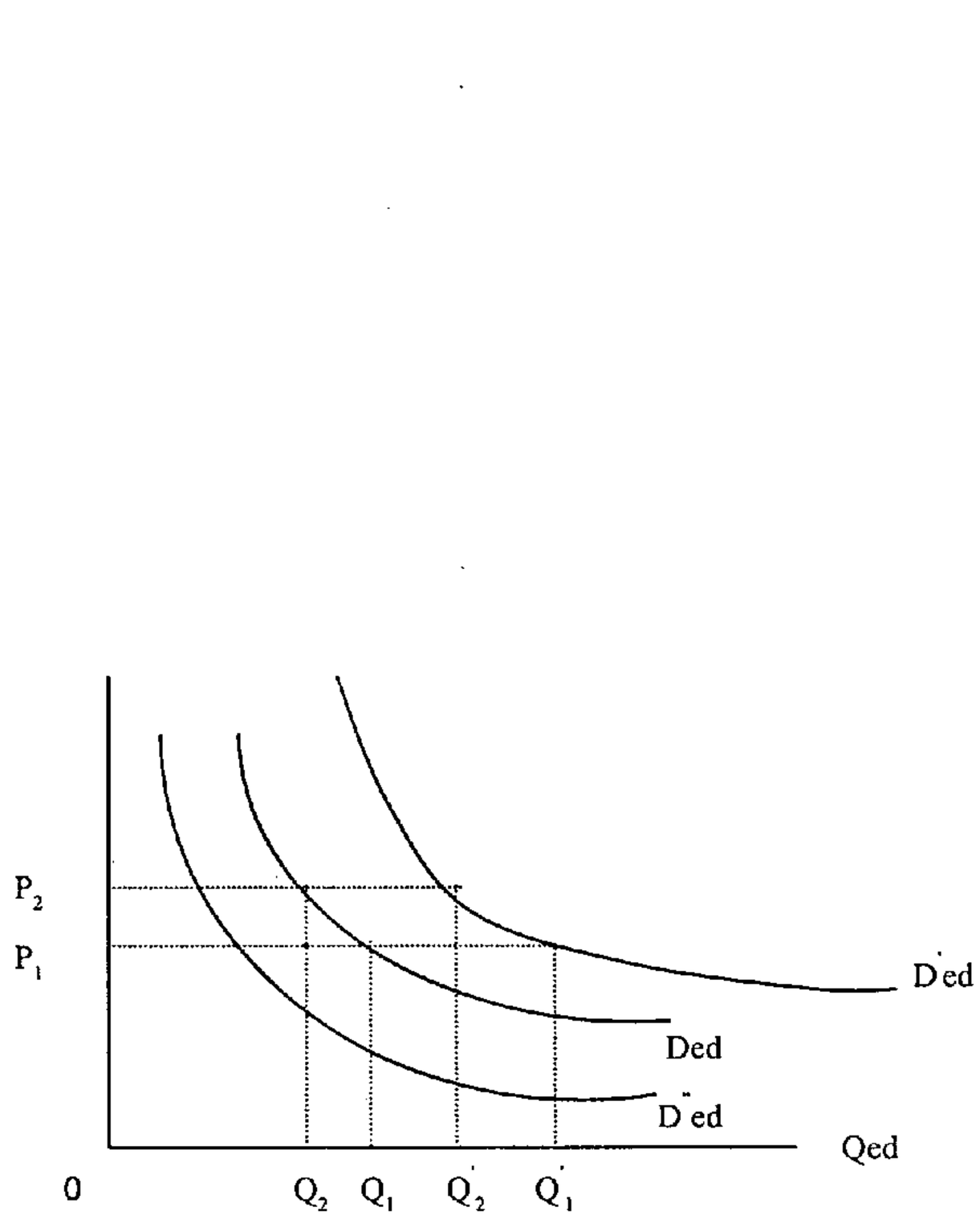

ภาพประกอบ 3 แสดงการเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านรายได้ของประชาชน

ในทางตรงกันข้าม ถ้าระดับรายได้ของประชาชนลดลง เส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาก็จะเลื่อนลงไปทางซ้ายของเส้นเดิม (D"ed) เราก็สามารถอธิบายได้ในลักษณะเดียวกัน

2. อัตราค่าเล่าเรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่งต่อการกำหนดอุปสงค์สำหรับการศึกษาของประชาชน เช่นเดียวกับระดับรายได้ ในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ ถ้าอัตราค่าเล่าเรียนสูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาสาขาใดก็ตาม ขณะที่ปัจจัยอย่างอื่นคงที่หรือเปลี่ยนแปลงช้ามาก อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขานั้นก็จะลดลง ตรงกันข้ามถ้าอัตราค่าเล่าเรียนถูกลง อุปสงค์ก็จะมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงนี้จะแสดงได้จากการเลื่อนขึ้นหรือลงของจุดบนเส้นอุปสงค์เส้นเดิม ดังแสดงในรูปภาพ 4 (ก) โดยตำแหน่งของมันไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถ้ามีการคาดคะเน (Expectation) ว่าในอนาคตอัตราค่าเล่าเรียนจะสูงขึ้น ผลก็อาจจะทำให้ประชาชนผู้บริโภคครีบส่งบุตรหลานของตน รวมทั้งตัวเขาเอง เข้ารับการศึกษามากขึ้นด้วย เพราะถ้าอัตราค่าเล่าเรียนสูงขึ้นจริงๆ เมื่อถึงเวลาที่คาดเอาไว้ เขาก็อาจไม่สามารถส่งบุตรหลานรวมทั้งตัวเองเข้ารับการศึกษาได้ ทั้งนี้เนื่องจากมีรายได้จำกัด ตรงกันข้ามถ้ามีการคาดคะเนว่าในอนาคตอัตราค่าเล่าเรียนจะถูกลง ผลก็จะทำให้อุปสงค์สำหรับการศึกษาของประชาชนลดลงตาม (ดูรูปภาพ 4(ข)) ความจริงข้อนี้จะปรากฏชัดเจนเมื่อเป็นอุปสงค์สำหรับสินค้าทั่วๆ ไป

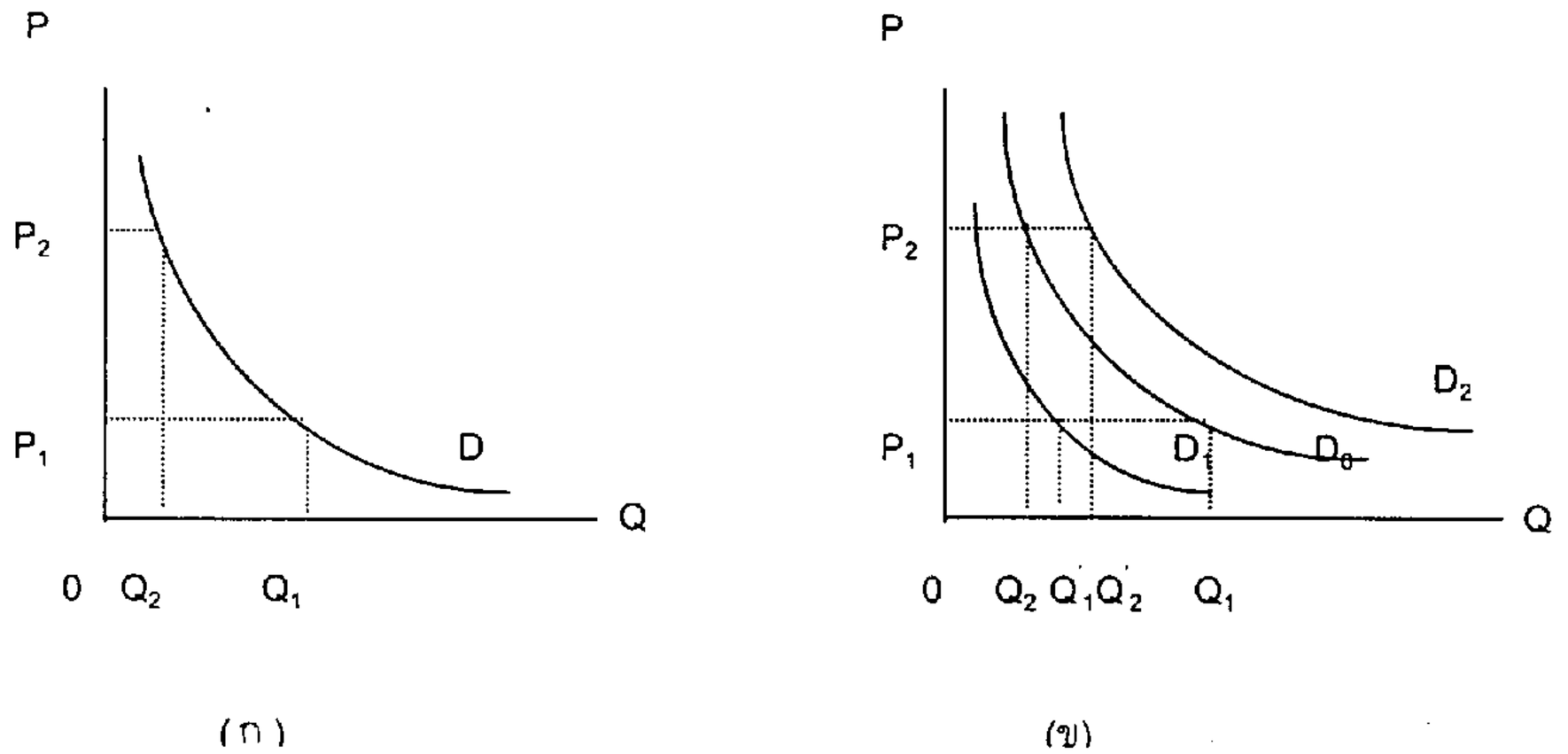

ภาพประกอบ 4 แสดงการเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์สำหรับการศึกษาอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราค่าเล่าเรียน

3. ราคาสินค้าที่เกี่ยวข้อง อาจจะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สินค้าประกอบกัน(Complementary Goods) และสินค้าทดแทน(Substitute Goods) ในที่นี้ข้อกล่าวเฉพาะสินค้าประกอบกัน ในช่วงเวลาหนึ่งๆ การเปลี่ยนแปลงในราคาสินค้าที่เกี่ยวข้องก็มีผลทำให้ระดับอุปสงค์สำหรับการศึกษาเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน ในกรณีสินค้าประกอบกัน ตัวอย่างเช่น ค่าหนังสือ-อุปกรณ์การเรียน การสอน กับอัตราค่าเล่าเรียน ถ้าหนังสือเรียน-อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ มีราคาแพงขึ้น ขณะที่ปัจจัยอย่างอื่นซึ่งเกี่ยวข้องคงที่ อัตราค่าเล่าเรียนก็มักจะสูงขึ้นตาม ผลที่สุดอุปสงค์สำหรับการศึกษาก็จะลดลง ตรงกันข้าม ถ้าหนังสือเรียน-อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ มีราคาถูกลง อัตราค่าเล่าเรียนก็มักจะลดลงตาม และระดับอุปสงค์สำหรับการศึกษาก็จะสูงขึ้น ซึ่งจะแสดงได้จากการเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์ไปทางขวาของเส้นเดิม

4. จำนวนประชากร การเปลี่ยนแปลงในจำนวนประชากรก็เป็นตัวกำหนดระดับอุปสงค์สำหรับการศึกษา ในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ ถ้าประชากรมีจำนวนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้จะสืบเนื่องมาจากการอพยพโยกย้ายของประชากร จากแหล่งอื่น หรือจากสาเหตุใดก็ตาม ผลก็จะทำให้อุปสงค์สำหรับการศึกษาสูงขึ้น ซึ่งจะแสดงได้จากการเลื่อนตำแหน่งของเส้นอุปสงค์จากระดับเดิมขึ้นไปทางขวา ตรงกันข้ามถ้าจำนวนประชากรลดลง อุปสงค์สำหรับการศึกษาก็จะลดลงตามตำแหน่งของเส้นอุปสงค์จะเลื่อนลงไปทางซ้าย

5. รสนิยมหรือทัศนคติของประชาชน การเปลี่ยนแปลงในรสนิยมหรือทัศนคติของประชาชนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์สำหรับการศึกษา ตามปกติรสนิยมหรือทัศนคติประชาชนจะเปลี่ยนแปลงไปก็ต่อเมื่อวัยเปลี่ยน ฤดูกาลเปลี่ยน สถานภาพเปลี่ยน และเมื่อได้พบเห็นหรือทราบข้อเท็จจริงต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ถ้าประชาชนหันมาสนใจวิทยาศาสตร์มากขึ้น เพราะเห็นว่าความรู้ที่ได้รับมีประโยชน์สามารถนำไปประยุกต์ในการผลิตสินค้า-บริการต่างๆ ตามความต้องการของตลาดได้ อุปสงค์สำหรับการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ก็จะเพิ่มขึ้น ตรงกันข้ามถ้าความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์ของประชาชนเสื่อมลง จะด้วยสาเหตุใดก็ตาม ผลก็จะทำให้ระดับอุปสงค์สำหรับวิชาดังกล่าวลดลงด้วย

6. กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างหรือกิจกรรมบางประเภท โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ เช่น การขยายตัวของอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ อุตสาหกรรมการโรงแรมและการท่องเที่ยว ฯลฯ ก็มีผลทำให้อุปสงค์สำหรับการศึกษาของประชาชนเปลี่ยนแปลงไปได้เช่นกัน ตัวอย่าง สมมุติว่าเดิมประชาชนนิยมเรียนสาขานิติศาสตร์ ต่อมาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ และไฟฟ้าอิเล็คโทรนิคส์ขยายตัวอย่างรวดเร็ว การเพิ่มขึ้นในอุปสงค์สำหรับแรงงานฝีมือและวิศวกรระดับสูงของอุตสาหกรรมเหล่านี้ย่อมทำให้อัตราค่าจ้างเงินเดือนของแรงงานกลุ่มดังกล่าวสงขึ้นตาม ซึ่งจะกลายเป็นปัจจัยดึงดูดให้ประชาชนหันมาศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์และไฟฟ้า – อิเล็คโทรนิคส์มากขึ้นด้วย โดยนัยเดียวกันถ้าอุตสาหกรรมการเคหะขยายตัว อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาการก่อสร้างก็จะเพิ่มขึ้นตาม ถ้าอุตสาหกรรมรถยนต์ – เครื่องจักรกลขยายตัว อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาเครื่องจักรกลก็จะเพิ่มขึ้นตามและถ้าอุตสาหกรรมการโรงแรมและการท่องเที่ยวขยายตัว อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาการโรงแรม และมัคคุเทศก์ก็จะเพิ่มขึ้นตาม เป็นต้น

7. ปัจจัยอื่นๆ ปัจจัยอย่างอื่นนอกเหนือจากทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว เช่น ยศถาบรรดาศักดิ์ และรายได้หรือผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับในอนาคต การเปลี่ยนแปลงในนโยบายการศึกษาของรัฐ การออกกฎหมายกำหนดการศึกษาภาคบังคับ ความเชื่อของสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การจัดสร้างหรือจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านการขนส่งและคมนาคม การจัดสวัสดิการและการรักษาความสงบปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน การรักษาไว้ซึ่งความเป็นธรรม สุขภาพพลานามัยของประชาชน ระยะเวลาและความยากง่ายในการเรียน ฯลฯ ก็มีผลทำให้อุปสงค์สำหรับการศึกษาของประชาชนเปลี่ยนแปลงไปได้เช่นกัน ตัวอย่าง ถ้ารัฐบาลสร้างถนนหนทางระหว่างหมู่บ้านในชนบท กับตัวเมืองให้ประชาชนไปมาค้าขายระหว่างกันได้อย่างสะดวกและทั่วถึง ผลก็จะทำให้เกษตรกรส่งบุตรหลานของเขาเข้าศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น และถ้ารัฐบาลมีนโยบายขยายระดับการศึกษาภาคบังคับจาก ป.7 เป็น ม. 3 ผลก็จะทำให้อุปสงค์สำหรับการศึกษาเพิ่มขึ้นตาม เป็นต้น

อัมพร วิจิตรพันธ์และอัญชลี ค้อคงคา (2525:34-37) ได้กล่าวว่าอุปสงค์สำหรับสินค้าทางการศึกษาเกิดจากสาเหตุหลายประการ

ประการแรก ความต้องการศึกษาในสิ่งที่ตนสนใจใคร่รู้ หรือยังหาคำตอบไม่ได้ ถ้าบุคคลมีความสนใจหรือใฝ่หาคำตอบในสิ่งที่ตนยังมีปัญหาอยู่เขาก็จะพยายามศึกษาค้นคว้าในเรื่องเหล่านั้น โดยจะศึกษาค้นคว้าเองหรือเข้าศึกษาในสถาบันที่เปิดสอนโดยตรงก็ได้ แม้จะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายมาก เช่น นายแพทย์บางคนยอมเสียเวลาเข้าไปนั่งเรียนวิชากฎหมายเพื่อให้เข้าใจกระบวนการรักษาความเป็นธรรมของเจ้าหน้าที่ และวิธีทำนิติกรรมต่างๆ เป็น

ประการที่สอง ความต้องการมีส่วนร่วม (Participation) ในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งอาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่ง เช่น การอาสาพัฒนาชนบท การสอนหนังสือแก่เด็กกำพร้าหรือเด็กที่ยากจน การแสดงดนตรี การกีฬา การอภิปราย การละคร ฯลฯ การมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมเหล่านี้ทำให้บุคคลรู้สึกเป็นเกียรติและภาคภูมิใจ เพราะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความสามารถและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม

ประการที่สาม การได้รับแรงจูงใจและผลักดันจากพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง และเพื่อนฝูง เช่น พ่อแม่ต้องการให้เรียนแพทย์ เพื่อนร่วมชั้นชักชวนให้เรียนตำรวจ ครูแนะนำให้เรียนช่างยนต์ ฯลฯ

ประการที่สี่ การศึกษาตามประเพณี (Tradition) เช่นเด็กไทยจะต้องบวชเรียนวิชาธรรมะ เมื่ออายุครบ 20 ปีขึ้นไป ดังนั้น เมื่อเด็กอายุครบตามเกณฑ์ดังกล่าว ความประสงค์ที่จะบวชเพื่อศึกษาเล่าเรียนธรรมะก็จะมากขึ้น เป็นต้น

ประการที่ห้า ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองบิดา-มารดา หรือผู้ปกครองมีฐานะมั่นคง มีรายได้สูงขึ้นด้วย ซึ่งแตกต่างจากเด็กดังกล่าวจะได้รับการศึกษาสูงขึ้นย่อมมีน้อยมาก

ประการที่หก รายได้หรือผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับในอนาคต ตามปกติบุคคลที่ได้รับการศึกษาสูงขึ้น ระดับรายได้หรือผลตอบแทนก็มักจะสูงขึ้นด้วย ดังนั้นรายได้หรือผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับในอนาคตจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดอุปสงค์สำหรับการศึกษา

ประการที่เจ็ด ค่านิยมของสังคม (Social value) ตามปกติ บุคคลที่ได้รับการศึกษามักจะเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั่วไปว่าเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และมีจริยธรรมอันดีงาม ดังนั้นความต้องการให้ตนเป็นที่ยอมรับนับถือของสังคมจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดอุปสงค์สำหรับการศึกษา

ประการสุดท้าย ความกระตือรือร้น หรือความปรารถนาของบุคคลที่จะเลื่อนฐานะและยศฐาบรรดาศักดิ์ของตนให้สูงขึ้น โดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การศึกษาเป็นวิถีทางหนึ่งที่บุคคลพึงจะยกฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของตนให้สูงขึ้นได้ ดังนั้น บุคคลจึงพยายามผลักดันตนเองโดยเข้ารับการศึกษาในระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ ความกระตือรือร้นหรือทะเยอทะยานนี้ จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดอุปสงค์สำหรับการศึกษา

สรุปอุปสงค์การบริการทางการศึกษาได้ว่า เป็นการบริโภคสินค้าและบริการพิเศษที่เป็นการลงทุนแอบแฝง ที่มีการได้รับผลตอบแทนทางด้านสังคมและส่วนบุคคล สำหรับการศึกษาจะมีการขยายตัวไปพร้อมกับการเพิ่มจำนวนประชากร การพัฒนาเศรษฐกิจ และอุปทานบริการทางการศึกษา อุปสงค์การบริการทางการศึกษาจะมีปัจจัยทางด้านรายได้ อัตราค่าเล่าเรียน สินค้าที่เกี่ยวข้อง จำนวนประชากร รสนิยม กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมา สามารถนำมาพิจารณาเข้ารับบริการทางการศึกษา

4. ทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utility Theory)

จากการศึกษาทฤษฎีอรรถประโยชน์นั้นได้มีนักวิชาการทางเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของอรรถประโยชน์ทั้งหมดไว้ดังนี้

ทรูท์ (Truett.1987.G-11,G-18 – G-19)ได้อธิบายความหมายของอรรถประโยชน์ในรูปบบต่างๆไว้ดังนี้

อรรถประโยชน์ (Utility) ว่าหมายถึง ความพอใจหรือผลประโยชน์อื่นๆที่ผู้บริโภคได้รับจากการบริโภคสินค้าหรือบริการหรือกิจกรรมต่างๆ

อรรถประโยชน์สูงสุด (Utility Maximization) หมายถึง ประโยชน์สูงสุดที่ได้รับภายใต้งบประมาณจำนวนหนึ่งที่คงที่

อรรถประโยชน์รวม (Total Utility) หมายถึง ความต้องการหรือความพอใจรวมซึ่งผู้บริโภคหรือสังคมได้รับ

อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Marginal Utility) หมายถึง อรรถประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นมาหรือการได้รับความพอใจเพิ่มจาก 1 หน่วยของสินค้าและบริการ

กฎการตัดสินใจอรรถประโยชน์สูงสุด (Utility-Maximization Decision Rule) หมายถึง การซื้อสินค้าและบริการ จนกระทั่งได้รับอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม สำหรับการใช้เงินก้อนสุดท้ายในสินค้าแต่ละชิ้นเท่ากับจำนวนเงินที่มีและงบประมาณคงที่

ซัมมวลสันและนอร์ทัส (Samuelson and Nordhaus.1992: 83-84, 447,484) ได้อธิบายความหมายของอรรถประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ ไว้ดังนี้

อรรถประโยชน์ (Utility) ว่าหมายถึง ความพอใจหรือประโยชน์ที่บุคคลได้รับจากการบริโภคสินค้าและบริการ

อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Marginal Utility) หมายถึง ความพอใจที่เพิ่มขึ้นหรือพิเศษที่ได้รับจากการบริโภคเพิ่มขึ้น 1 หน่วยของสินค้า ของจำนวนสินค้าบริโภคทั้งหมด

อรรถประโยชน์รวม (Total Utility) หมายถึง ความพอใจรวมที่ได้รับจากการบริโภคสินค้าและบริการทั้งหมด

กฎการลดน้อยถอยลงของอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Law of Diminishing Marginal Utility) หมายถึง จำนวนพิเศษหรืออรรถประโยชน์ส่วนเพิ่มที่ลดลงเมื่อบุคคลบริโภคเพิ่มขึ้นและเพิ่มมากขึ้นของสินค้า

พินไดซ์กและรูบินฟิล (Pindyck and Rubinfeld.2001: 73, 90) ได้อธิบายความหมายของอรรถประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ ไว้ดังนี้

อรรถประโยชน์ (Utility) ว่าหมายถึง จำนวนคะแนนที่แทนความพอใจที่ผู้บริโภคได้จากตลาด

อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Marginal Utility) หมายถึง การได้รับความพอใจที่เพิ่มขึ้นจากการบริโภคที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วยของสินค้า

การลดน้อยถอยลงของอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Diminishing Marginal Utility) หมายถึง จำนวนที่เพิ่มของการบริโภคจะให้อรรถประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นน้อยลง

ปาร์คิน (Parkin.1994: 160, 637, 644) ได้อธิบายเกี่ยวกับอรรถประโยชน์ว่าหมายถึง ประโยชน์หรือความพอใจที่คนได้รับจากการบริโภคสินค้าและบริการ

อรรถประโยชน์สูงสุด (Utility Maximization) หมายถึง การได้รับความพอใจมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

อรรถประโยชน์รวม (Total Utility) เป็นผลรวมของประโยชน์หรือความพอใจที่บุคคลได้จากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ซึ่งผลรวมอรรถประโยชน์จะขึ้นอยู่กับระดับการบริโภคของผู้บริโภค ถ้ามีการบริโภคมากจะมีอรรถประโยชน์รวมมาก

อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Marginal Utility) เป็นการเปลี่ยนผลรวมอรรถประโยชน์จากหนึ่งหน่วยที่เพิ่มในปริมาณของสินค้าที่บริโภค

กฎการลดน้อยถอยลงของอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Diminishing Marginal Utility) หมายถึง การลดลงในอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่มที่เกิดขึ้นเรื่อยๆ ของสินค้าที่ถูกบริโภค

คอปลิน (Koplin.1971: 29-30) ได้อธิบายถึงอรรถประโยชน์หรือความพอใจ เป็น
ความสามารถของสินค้าที่สร้างความพอใจให้กับมนุษย์ โดยที่คนเรามีเหตุผลที่จะเลือกระหว่างทางเลือกที่ให้ความพอใจสูงสุด จะพิจารณาได้จากตลาดพฤติกรรมผู้บริโภคที่มีข้อมูลข่าวที่ครบถ้วนในการเลือกบริโภค โดยที่ความต้องการบริโภคของคนขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 อย่าง คือ รสนิยม (T: Taste) รายได้ (Y: Income) และระดับราคา(Price) ซึ่งประกอบด้วยราคาสินค้า x (P_x) และราคาสินค้าอื่นๆ (P_a) ซึ่งสามารถนำมาเขียนเป็นสมการดังนี้

$$Q_x = f(P_x, T, Y, P_a)$$

ปัจจัยทั้งสามนี้เป็นปริมาณต่อความต้องการของสินค้า x ที่ขึ้นอยู่กับราคาของสินค้า x และสินค้าอื่นๆ รสนิยม และรายได้ของแต่ละคน

บรู (Brue.1996: 139, G-25) ได้อธิบายอรรถประโยชน์ เป็นอำนาจความพอใจต่อสินค้าหรือบริการที่ได้จากการบริโภค มี 3 ลักษณะดังนี้

1. อรรถประโยชน์และที่ไม่เป็นอรรถประโยชน์ เช่น ภาพวาดของพิคาสโซ (Picasso) ไม่ได้ใช้ประโยชน์ใดๆ แต่ทำให้ได้รับความพอใจทางด้านศิลปะ

2. อรรถประโยชน์เป็นเรื่องที่เข้าใจถึงสินค้าเฉพาะเจาะจงของคนแต่ละคน เช่น แว่นสายตาจะให้ความพอใจกับคนที่มีสายตายาวหรือสายตาสั้น แต่ไม่ได้ให้ความพอใจกับคนสายตาปกติ

3. อรรถประโยชน์เป็นเรื่องยากที่จะวัดในรูปปริมาณ แต่มีการสมมติการวัดเป็นหน่วยที่เรียกว่า ยูทิล (Utils) ซึ่งเป็นหน่วยการวัดปริมาณของอรรถประโยชน์ของพฤติกรรมผู้บริโภค

กฎอรรถประโยชน์สูงสุด (Utility Maximizing Rule) หมายถึง การได้รับความพอใจมากที่สุดของผู้บริโภคที่มีการแบ่งรายได้ที่เป็นตัวเงินเพื่อใช้จ่ายในสินค้าและบริการ

ผลรวมอรรถประโยชน์ (Total Utility) เป็นจำนวนผลรวมของความพอใจหรือความพึงพอใจของบุคคลที่ได้รับจากการบริโภคอะไรบางอย่าง

อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Marginal Utility) เป็นความพอใจพิเศษที่ผู้บริโภคเพิ่มหน่วยการบริโภคสินค้า หรือการเปลี่ยนแปลงผลรวมความพอใจจากการบริโภคหน่วยของสินค้านั้นๆ

กฎการลดน้อยถอยลงของอรรถประโยชน์ส่วนเพิ่ม (Law of Diminishing Marginal Utility) คือ อรรถประโยชน์ส่วนเพิ่มที่ค่อยๆลดลงเมื่อผู้บริโภคได้รับหน่วยการบริโภคของสินค้านั้นเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า อรรถประโยชน์หรือความพอใจที่ได้รับจากการบริโภคสินค้าและบริการของแต่ละบุคคลมีไม่เท่ากัน ความพอใจของแต่ละบุคคลจึงขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 อย่างคือ รสนิยม รายได้ และราคาสินค้า เมื่อผู้บริโภคได้รับความพอใจในระดับหน่วยสุดท้ายแล้วจะค่อยๆ ลดความพอใจต่อสินค้าและบริการชนิดนั้นลง สำหรับอรรถประโยชน์ที่มีต่อความต้องการศึกษานั้นจะเปรียบการศึกษาเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ใช้ในการบริโภค และความพอใจในการบริโภคการศึกษาของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับความสนใจในการศึกษา รายได้ และอัตราค่าเล่าเรียน จึงกล่าวได้ว่าผู้บริโภคมีความสนใจในการบริโภคการศึกษาที่ไม่ใช่การศึกษาภาคบังคับในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน โดยนำรายได้และอัตราค่าเล่าเรียนมาพิจารณาว่าสามารถเข้ารับการศึกษาได้หรือไม่ เมื่อผู้บริโภคได้รับการบริโภคไปถึงจุดอิ่มตัว (ได้รับการศึกษาจนรู้สึกเต็มที่หรือไม่สามารถจะรับไหว) จะทำให้ความพอใจในการบริโภคลดลง

5. ทฤษฎีอุปสงค์ต่อเนื่อง (Derived Demand)

ทฤษฎีอุปสงค์ต่อเนื่องได้มีนักวิชาการทางเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้อธิบายความหมายที่คล้ายคลึงกันไว้ดังนี้

สมยศ นาวีการ (2542:99) ได้ให้ความหมายของอุปสงค์ต่อเนื่องว่าเป็นฟังก์ชันของสินค้าบางอย่างจะมีตัวแปรอิสระของอุปสงค์สินค้าอย่างอื่นรวมเข้าไว้ด้วย ตัวอย่างเช่น อุปสงค์เงินกู้รถยนต์จะไม่ถูกกำหนดโดยตรง แต่อุปสงค์เงินกู้รถยนต์จะได้มาจากอุปสงค์รถยนต์ นี่จะเป็นกรณีตัวอย่างของสินค้าที่ผลิตด้วยสินค้าของผู้ผลิตจะแตกต่างจากสินค้าบริโภค สินค้าของผู้ผลิตจะไม่ผลิตขึ้นมาเพื่อการบริโภคโดยตรง แต่จะเป็นวัตถุดิบ อุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่รวมกันเพื่อการผลิตสินค้าบริโภค ดังนั้นอุปสงค์สินค้าของผู้ผลิตอาจจะถูกพิจารณาค่าเป็นอุปสงค์ต่อเนื่อง เนื่องจากอุปสงค์สินค้าของผู้ผลิตจะได้มาจากความต้องการของผู้บริโภคคนสุดท้าย เช่น อุปสงค์ของอะลูมิเนียมจะไม่ขึ้นอยู่กับความต้องการและรสนิยมต่ออะลูมิเนียมของผู้บริโภคเท่านั้น แต่จะขึ้นอยู่กับความต้องการและรสนิยมของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ที่ใช้อะลูมเนียมเพียง

บางส่วนหรือทั้งหมด ความพอใจของผู้บริโภคเหล่านี้อาจจะไม่ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าอะลูมิเนียมได้ถูกใช้ภายในการผลิตสินค้าเลย

เฮนรี่และ เฮยเนส (Henry and Haynes.1978: 75-77) ได้กล่าวว่าอุปสงค์ต่อเนื่อง เป็นความต้องการในสินค้าขั้นกลาง ที่อาจจะเป็นวัตถุดิบ ชิ้นส่วน อุปกรณ์ หรือบริการที่ใช้ในการผลิตต่อไป เช่น ความต้องการเหล็กเป็นอุปสงค์ต่อเนื่อง ซึ่งผู้บริโภคไม่ได้ซื้อเหล็กโดยตรงแต่ซื้อจากสินค้าขั้นสุดท้ายที่มีการนำเหล็กมาประกอบแล้ว เป็นผลต่อเนื่องที่ทำให้เกิดการจ้างแรงงานในการผลิตสินค้า

ซัมมวลสันและนอร์ทัส (Samuelson and Nordhaus.1992: G-470) อธิบายอุปสงค์ต่อเนื่องไว้ว่า เป็นความต้องการปัจจัยผลผลิตที่มีผลลัพธ์มาจากความต้องการสินค้าขั้นสุดท้ายที่จะกระจายสู่ผู้บริโภค ดังนั้นความต้องการยางรถยนต์ถือว่าเป็นอุปสงค์ต่อเนื่องที่เกิดจากความต้องการบริโภครถยนต์ในการขนส่ง

ปาร์คิน (Parkin.1994: 380) ได้อธิบายถึงอุปสงค์ต่อเนื่องว่า เป็นความต้องการปัจจัยนำเข้า เพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ เช่น อุปสงค์ต่อเนื่องของบริษัทหนึ่งที่มีต่อปัจจัยนำเข้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของเทคโนโลยีและความต้องการของตลาด รวมถึงวัตถุประสงค์ของบริษัทด้วย

บรู (Brue.1996: G-5) ได้กล่าวถึงอุปสงค์ต่อเนื่องว่า เป็นความต้องการในสินค้าหรือบริการชนิดหนึ่งที่ขึ้นอยู่กับความต้องการของสินค้าหรือบริการอื่นๆ ซึ่งเป็นความต้องการใช้ทรัพยากรในการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในสินค้าชนิดหนึ่ง

แหล่งความต้องการที่เป็นอุปสงค์ต่อเนื่องคือ การได้ผลิตภัณฑ์หรือบริการที่มีทรัพยากรเอื้อต่อการผลิต ทรัพยากรโดยปกติจะไม่ให้ความพอใจโดยตรง แต่จะให้ความพอใจทางอ้อมโดยการผลิตเป็นสินค้าและบริการ เช่น มีพื้นที่ว่างเปล่าจะไม่มีการบริโภคใดๆ แต่จะมีการใช้แรงงานจากรถแทร็กเตอร์ ชาวนาในการผลิตสินค้าจากพื้นที่ว่างเปล่าเพื่อนำผลผลิตไปสู่ครัวเรือน หรือความต้องการรถยนต์ จึงทำให้เกิดแรงงานในการผลิตรถยนต์

พินไดซ์กและรูบินฟิล (Pindyck and Rubinfeld.2001: 502) อธิบายอุปสงค์ต่อเนื่อง (Derived Demand) ว่าเหมือนเส้นดีมานสำหรับสินค้าขั้นสุดท้ายที่มีผลลัพธ์จากกระบวนการผลิต เส้นดีมานสำหรับปัจจัยของการผลิตเป็นเส้นที่ทอดลงข้างล่าง ในความต้องการปัจจัยการผลิตคือความต้องการปัจจัยการผลิตจะขึ้นอยู่กับขนาดผลผลิตของบริษัทที่มีผลผลิตและต้นทุนของปัจจัยที่นำเข้ามาผลิต ตัวอย่างความต้องการโปรแกรมเมอร์ของบริษัท Microsoft เป็นอุปสงค์ต่อเนื่องที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงินเดือนของโปรแกรมเมอร์ แต่ขึ้นอยู่กับ Software ที่คาดว่าจะขาย

สรุปอุปสงค์ต่อเนื่องได้ว่า เป็นความต้องการของผู้บริโภคต่อสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งผู้บริโภคไม่ได้ใช้วัตถุดิบนั้นๆ โดยตรง แต่จะใช้โดยทางอ้อม(สินค้าสำเร็จรูป) ในความต้องการของผู้บริโภคต่อสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งทำให้ผู้ผลิตทำการผลิตสินค้าชนิดที่ผู้บริโภคต้องการขึ้นมาโดยมีปัจจัยนำเข้ามาผลิต เพื่อให้กลายเป็นสินค้าสำเร็จรูป ซึ่งจะเกิดการจ้างงานต่อเนื่องขึ้นมาด้วย สำหรับอุปสงค์ต่อเนื่องทางการศึกษาคือ ความต้องการของผู้จ้างงานและตลาดแรงงานว่าต้องการผู้เรียนจบในสาขาวิชาใด จึงทำให้ผู้เรียนมีความต้องการเข้ารับการศึกษาในสาขานั้นๆ เพื่อจะนำความรู้เมื่อสำเร็จการศึกษาไปประกอบอาชีพต่อไป ส่งผลให้เกิดผู้ผลิตสถานศึกษาขึ้นมา เพื่อผู้เรียนได้บริโภคการศึกษาในสาขานั้นๆ ซึ่งผู้ผลิตสถานการศึกษาจะใช้ปัจจัยนำเข้าในการผลิตสถานที่เรียน อุปกรณ์ ครูผู้สอน เพื่อตอบสนองผู้เรียนในวิชานั้นๆ

6. คุณลักษณะช่องทางการสื่อสาร

การสื่อสารนับเป็นกระบวนการติดต่อสื่อสารข้อมูลจากบุคคลหนึ่งสู่อีกบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคล เพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน สำหรับช่องทางการสื่อสารนั่นมีบุคคลได้อธิบายไว้ดังนี้

โรเจอร์ส (Rogers.1983: 197-198) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะช่องทางการสื่อสารเป็นเรื่องยาก สำหรับบุคคลในการจะแยกแยะระหว่างข้อมูลและช่องทางการส่งข้อมูล แหล่งข้อมูลเริ่มจากบุคคลหรือสถาบัน ในที่นี้ให้ความหมายช่องทางคือข้อความที่ได้จากแหล่งข้อมลถึงผัรับข่าวสาร โดยมีการแบ่งลักษณะช่องทางการสื่อสารเป็น 2 ประเภท

1. ช่องทางการสื่อสารมวลชน เป็นการสื่อสารข้อความอย่างกว้างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งแหล่งข่าวเหล่านี้อาจจะเป็นบุคคลคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลที่ส่งข่าวสารให้แก่ผู้รับข่าวสารหลายๆ คน ช่องทางการสื่อสารมวลชนสามารถส่งข้อมูลถึงผู้รับจำนวนมากอย่างรวดเร็ว โดยสร้างความรู้และการกระจายข้อความ รวมถึงสามารถเปลี่ยน
ทัศนคติได้ด้วย

2. ช่องทางการสื่อสารระหว่างบุคคล เป็นการพบปะแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคลกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่ง ช่องทางนี้มีประสิทธิภาพมากเพราะจะทำให้ผู้รับข่าวสารมีปฏิกริยาต่อต้านหรือไม่ใส่ใจได้ ช่องทางนี้มีผลในการสื่อสารได้อย่างมากคือ

2.1. มีการจัดหาข้อมูลการแลกเปลี่ยนสองทางระหว่างผู้ส่งและผู้รับข่าวสาร ส่วนการรับข้อมูลข่าวสารของบุคคลหนึ่งสามารถขยายความหรืออธิบายความเปลี่ยนไปได้

2.2. การชักจูงบุคคลหรือการเปลี่ยนทัศนคติ เป็นบทบาทของช่องทางการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยเฉพาะการชักจูงมีความสำคัญต่อทัศนคติของบุคคล

ธวัชชัย สันคติประภา (มปป. : 9-10) ได้แบ่งประเภทของการติดต่อสื่อสารออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. การติดต่อสื่อสารภายในตัวบุคคล เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลเองคือ บุคคลเป็นผู้รับสารของตัวเอง

2. การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล เกิดขึ้นระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไปส่วนใหญ่จะเป็นการติดต่อสื่อสารแบบเผชิญหน้าทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารจะใช้ประสาทสัมผัสการรับทั้งห้าผู้ส่งสารจะทราบปฏิกริยาสะท้อนกลับทันที

3. การติดต่อสื่อสารแบบมวลชน ผู้ส่งสารมุ่งส่งสารผ่านสื่อมวลชนไปถึงกลุ่มเป้าหมายเป็นจำนวนมากที่อยู่กระจัดกระจายทั่วไป ในเวลาเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันเป็นการสื่อสารแบบเอกวิถี ไม่มีปฏิกริยาสะท้อนกลับหรือมีแต่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้รับสาร

สรุปพฤติกรรมการสื่อสารได้ว่า เป็นการรับข่าวสารทั้งการใช้สื่อและจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลสู่ผู้รับข่าวสาร ซึ่งการให้ข่าวสารเพื่อชักจูงให้ผู้รับข่าวสารยอมรับหรือมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปตามข่าวสารที่ได้รับ เช่นเดียวกับการได้รับสื่อหรือการบอกปากต่อปากในการเข้ารับการศึกษา เพราะได้รับข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ที่เป็นหลักสูตรของรูปแบบการศึกษา จะทำให้เกิดทัศนคติต่อการยอมรับในชื่อเสียง คุณภาพของสถาบันการศึกษานั้นๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาข้อมูลและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศสำหรับเรื่องความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีจำนวนน้อยมาก ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและนำข้อมูลการวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องและใกล้

เดียงนำเสนอ ซึ่งผลการวิจัยที่นำเสนอจะเป็นแนวทางต่อการตั้งสมมติฐานและชี้ให้เห็นว่าปัจจัยใดมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยมีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศด้านปัจจัยส่วนบุคคล

ถาวร สุบงกช (2510: 76) ได้วิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาหญิงของวิทยาลัยครู 3 แห่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญ

พล แสงสว่าง (2521: 54 –55) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบในการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นประถมปีที่ 7 ในจังหวัดยะลา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ศึกษาต่อเป็นชายมากกว่านักเรียนหญิง เพราะว่านักเรียนชายมีความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทางไปโรงเรียนมากกว่านักเรียนหญิง

ประจักษ์ บุญอารีย์ (2522: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เขตการศึกษา 10 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือเทียบเท่า จำนวน 1,152 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษา จำนวน 2,384 คน ปีการศึกษา 2521 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงต้องการศึกษาต่อมากกว่านักเรียนชาย

ไกรคุง อันคฌกุล (2525:54) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ

อรพินทร์ หงส์วัฒนานนท์ (2526: 238) ได้ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนะตรงกับปิยะพงษ์ ไสยโสภณ (2534: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการเข้าสู่การศึกษา นอกระบบสายสามัญจังหวัดนนทบุรีทั้ง 3 วิธีเรียน และสุพิน เปรมศรี (2536:327) ได้ศึกษาสาเหตุการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนวิชาชีพระยะสั้นในหน่วยงานที่จัดการศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่เลือกเรียนเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 14 – 25 ปี

พาร์สเลย์ (Parsley.1963: 210-212) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนชายและหญิง ผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรายวิชาดังกล่าวสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ

แมคควีน (McQueen.1967: 2609B – 2610B) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพื้นฐานบางประการในการเลือกวิชาชีพโดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนเกรด 4 ถึงเกรด 12 จากโรงเรียน 2 แบบ ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการเลือกอาชีพของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ

เคนเนดี้ (Kennedy.1973:75) ได้ศึกษาเรื่องเงื่อนไขสำหรับการเรียนภาษาในโอลเลอ ผลการศึกษาพบว่าผู้ใหญ่มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าเด็ก เพราะว่าผู้ใหญ่มีความคิดที่ดีกว่ามีช่วงความตั้งใจยาวนานกว่า และมีช่วงความจำระยะสั้นยาวกว่าเด็ก

บรูสโตร์ (Burstall.1978: 3-8) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนอังกฤษตั้งแต่อายุ 13 ปีขึ้นไป ติดต่อกันเป็นเวลา 10 ปี ในโครงการ NFER (National Foundation for Education Research.1964 -1974) ผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงในกลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ

เกรนท์ (Grant.1980: 5804-A) ได้ศึกษาความรู้ของการเลือกใช้คำนำหน้า การแสดงความเป็นเจ้าของ และความเชื่อมโยงการทำความเข้าใจในอ่าน ผลการศึกษาพบว่าการทำความเข้าใจในไวยากรณ์ของภาษาที่หนึ่งระหว่างนักเรียนเกรด 5 และ 10 นั้น นักเรียนเกรด 10 มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนเกรด 5

สรุปงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศด้านปัจจัยส่วนบุคคลได้ว่า เพศหญิงมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษามากกว่าเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 14 – 25 ปี ส่วนผู้เรียนภาษาที่มีอายุมากกว่าจะมีความเข้าใจมากกว่าผู้เรียนที่อายุน้อยกว่า

งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา(2514: 77-78) ได้ศึกษากลุ่มวัยรุ่นไทยในชนบทในเรื่องการเลือกประกอบอาชีพหรือเลือกศึกษาต่อ การศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดาเดินทางออกไปยังตัวเมืองหรือตัวอำเภอหรือไปตลาดบ่อยครั้ง บิดาจะได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการศึกษาจากนอกชุมชน ทำให้เห็นความสำคัญของการศึกษา ประกอบกับผู้ปกครองได้รับฟังข่าวสารจากทางวิทยุ โทรทัศน์หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ จึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและนำมาแนะนำต่อบุตรหลาน ทำให้เด็กได้รับทราบข้อมูล เมื่อได้ฟังได้ยินบ่อยครั้งจะมีใจเอนเอียง และมีความตั้งใจที่จะศึกษาต่อเกิดขึ้นในความนึกคิด

อารี ยังสกุล (2514: 56-68) ได้วิจัยอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ปีการศึกษา 2513 ของโรงเรียนกรมสามัญศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดพระนคร ผลการวิจัยพบว่า อาชีพของผู้ปกครองเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทย

นภดล คุ้มประวัติ (2517: 71) ได้ศึกษาเรื่องความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมส่วนใหญ่มีความมุ่งหวังให้บุตรได้รับการศึกษาในระดับต่ำมากกว่าผู้ที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพอื่นๆ และผู้ปกครองที่มีอาชีพค้าขายส่วนใหญ่มีความมุ่งหวังให้บุตรได้รับการศึกษาสูงสุด

พราวมาศ นนทยาธร (2520: 1-2) ศึกษาเรื่องความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าระดับการศึกษาของพ่อแม่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความคาดหวังของนักเรียนเป็นอย่างมาก

ประจักษ์ บุญอารีย์ (2522: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เขตการศึกษา 10 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือเทียบเท่า จำนวน 1,152 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษา จำนวน 2,384 คน ปีการศึกษา 2521 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต้องการศึกษามากกว่านักเรียนปวช. นักเรียนที่บิดามารดามีฐานะเศรษฐกิจและสังคมสูงต้องการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดามีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

จุติมา ภิรมย์ (2523: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ มีผลการวิจัยสอดคล้องกับระวีวรรณ ภัทรปรีชา (2524: 76 และ 124) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอกของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย นริสา ไกรโชค (2525: 84) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนผู้ใหญ่ เขตกรุงเทพมหานคร และอรพินทร์ หงส์วัฒนานนท์ (2526: 240) ได้ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนนักศึกษาเลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเฉพาะทางมากกว่าภาษาฝรั่ง

เศสทั่วไป เพื่อนำไปประกอบอาชีพเป็นครูสอนภาษา ทำงานในบริษัท ห้างร้าน มัคคุเทศก์ในบริษัทท่องเที่ยว ล่ามในองค์กรระหว่างประเทศ แอร์โฮสเตสหรือสจ๊วตในสายการบินต่างๆ และนักแปล

ซ่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร (2523: 83-84) ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรที่ศึกษาเปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า ด้านความคาดหวังในการศึกษาพบว่ากลุ่มบิดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูง จะมีแนวโน้มของความคาดหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าขึ้นไป ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มที่บิดามีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำ จะมีความคาดหวังต่ำกว่า

เทียมจันทร์ จาตุกัญญาประทีบ (2523: 74) ได้วิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นป.6 ในเขตการศึกษา 7 ในด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว พบตัวแปรที่อธิบายถึงโอกาสที่นักเรียนจะได้ศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อคือ อาชีพของบิดามารดา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพธุรกิจ ราชการ และค้าขาย ได้เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษามากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดา ประกอบอาชีพรับจ้าง และเกษตรกรรม อีกทั้งนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อส่วนมากมีมารดาประกอบอาชีพมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนต่อ และรายได้ของบิดา พบว่า นักเรียนที่ได้ศึกษาต่อนั้นบิดามีรายได้อยู่ระหว่าง 2,000 – 3,000 บาท

กฤษณา วงษาสันต์ (2524: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมืองอุบล จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียน นักเรียนตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนตามความคิดเห็นของตนเองมากกว่าความคิดเห็นของเพื่อนและผู้ปกครอง

สุปราณี เศาภายน และคณะ (2525:บทคัดย่อ)ได้วิจัยเรื่องความต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสในวงการธุริกจของไทย ผลการวิจัยพบว่าภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการใช้มากเป็นอันดับที่ 2 รองจากภาษาอังกฤษ โอกาสที่ใช้มากที่สุดของภาษาฝรั่งเศส คือการต้อนรับชาวต่างประเทศ ซึ่งใช้ทักษะการฟัง-การพูดในระดับที่ไม่สูงนัก รองลงไปคือการเขียนติดต่อกับต่างประเทศ ซึ่งต้องการทักษะการอ่าน-การเขียนในระดับสูงขึ้น ในการศึกษาความต้องการของตลาดแรงงานนั้นพบว่าในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมามีความต้องการภาษาฝรั่งเศสเป็นประจำในภาคการพาณิชย์ และ ภาคการโรงแรมการท่องเที่ยวแต่ความต้องการนี้มีน้อยมากเมื่อเทียบกับปริมาณความต้องการภาษาอังกฤษและความต้องการในอนาคตก็มีไม่มากเช่นกันอย่างไรก็ดีได้มีความเห็นจากหลายฝ่ายว่าความต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสนี้จะมีเพิ่มขึ้นในด้านการท่องเที่ยว นอกจากนั้นพนักงานจากหน่วยงานต่าง ๆ ก็แสดงความต้องการที่จะศึกษาปรับปรุงความรู้ภาษาฝรั่งเศสเฉพาะด้านงานอาชีพต่าง ๆ โดยไม่เสียเวลาการทำงาน เพื่อนำความรู้ไปปฏิบัติงานได้อย่างจริงจัง

โสภณ เสือพันธ์ (2529: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษาระดับประโยควิชาชีพขั้นต้น ชั้นปีที่1 ในวิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า อาชีพของผู้ปกครอง ความคาดหวังการว่าจ้างในตลาดแรงงาน คำแนะนำของผู้ปกครอง และความคาดหวังในรายได้สูง มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษา

บุญเพ็ง ธานี (2530:85) ศึกษาเรื่องสถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาล ปีการศึกษา 2528 ที่ได้ศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่บิดามารดา

หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจ รับราชการและค้าขายที่มั่นคงจะได้ศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่มีบิดา มารดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพกรรมกรใช้แรงงาน

สวลี อาซาสุวรรณ (2532: 95) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อและการเข้าสู่ตลาดแรงงานของผู้จบหลักสูตรประถมศึกษา ปีการศึกษา 2529 จังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองเป็นผู้มีอิทธิพลต่อโอกาสศึกษาต่อ และการเข้าสู่ตลาดแรงงานของผู้จบหลักสูตรประถมศึกษา เพราะจากการศึกษาพบว่า อาชีพผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อและการเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมาก อีกประการหนึ่งคือ สิ่งจูงใจทางสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อ

ปิยะพงษ์ ไสยโสภณ (2534: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการเข้าสู่การศึกษานอกระบบสายสามัญจังหวัดนนทบุรีทั้ง 3 วิธีเรียน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับคือ สมัครเรียนเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพเพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางไปสู่ความก้าวหน้าและชื่อเสียงของตนและเพื่อต้องการได้รับใบประกาศนียบัตร

สุรัตน์ ไชยชมภู (2535: 112-113) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความตั้งใจในการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาของนักศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตโครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก ผลการวิจัยพบว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเรียนต่อของนักเรียน แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองกลุ่มที่มีความตั้งใจในการส่งบุตรหลานเรียนต่อเป็นผู้สำเร็จการศึกษาขั้นอุดมศึกษา มัธยมศึกษา ประถมศึกษาและไม่มีการศึกษาตามลำดับ ในด้านรายได้ของครอบครัวเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเรียนต่อ และเป็นตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์ที่ดีที่สุดลำดับที่ 2 แสดงว่ารายได้ของครอบครัวมีส่วนสำคัญในการศึกษาความตั้งใจในการเรียนต่อของนักเรียน

เตือนใจ ดันงามตรง (2537 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาครัฐบาล ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณการใช้ภาษาญี่ปุ่นในภาครัฐนั้นขึ้นอยู่กับพื้นการศึกษาภาษาญี่ปุ่น หน่วยงานสังกัดและความถี่ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการปฏิบัติงาน ทักษะที่ใช้มากที่สุดในงานราชการคือ ทักษะการฟังและการพูดในสภาพเผชิญหน้าและทางโทรศัพท์ โดยมีจุดประสงค์ส่วนใหญ่เพื่อการสื่อสารกับผู้เชี่ยวชาญ ผู้มาติดต่อและเพื่อนร่วมงาน สำหรับทักษะอื่นๆ คือการอ่าน การเขียนมีการใช้ทักษะทั้งสองเฉพาะผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านนี้โดยตรงเท่านั้น งานแปลในงานราชการส่วนใหญ่เป็นการแปลจากภาษาญี่ปุ่นมาเป็นไทย เอกสารที่ต้องแปลบ่อยที่สุด คือ ข่าวประจำวัน บทความและงานวิจัย ในงานราชการมีการใช้ทักษะการแปลบ่อยที่สุด คือ ข่าวประจำวัน บทความและงานวิจัย ในงานราชการมีการใช้ทักษะการแปลล่ามมากปานกลางส่วนใหญ่ในสภาพการสนทนา การเจรจาต่อรองและการบรรยายเรื่องงาน ข้าราชการส่วนใหญ่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาญี่ปุ่นทุกทักษะ ยกเว้นราชการบางกลุ่มเท่านั้นที่ต้องการปรับปรุงเฉพาะทักษะการพูดและการฟังเท่านั้น

เตือนใจ ดันงามตรง (2537: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาครัฐบาลในระดับบริหาร และเรื่องความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาคเอกชนในระดับบริหาร ผลการวิจัยพบว่า ภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญสำหรับผู้บริหารค่อนข้างมากและทักษะที่จำเป็นที่สุดสำหรับผู้บริหารคือทักษะการฟังและทักษะการพูด เพราะผู้บริหารต้องสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับชาวญี่ปุ่นและต้องมีการสนทนาประจำวันทั่วไป ในด้านนโยบายการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในภาคธุรกิจ บริษัทส่วนหนึ่ง (52%) ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นปัจจัยร่วมในการพิจารณาคัดเลือกเข้าทำงาน

อรพินทร์ ศิริบุญมาและบุญเรือน วัฒนวงศ์ (2538:บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องความต้องการในการใช้ภาษาต่างประเทศในตลาดแรงงานการโรงแรมและการท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ในตลาดแรงงานการโรงแรมและการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นอันดับ 1 ภาษาฝรั่งเศส เป็นอันดับ 2 ภาษาเยอรมันและภาษาญี่ปุ่น เป็นอันดับ 3 และ 4 เพื่อสื่อสารกับผู้ใช้บริการชาวต่างประเทศ ดังนั้นในตลาดแรงงานการโรงแรมและการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ จึงมีความต้องการพนักงานที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมในระดับมาก คือ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษ รองๆ ลงมาคือ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น และภาษาเยอรมัน

ภัทรธิรา วารินทร์ (2539: 130) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่ารายได้มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 57.6 มีรายได้ระหว่าง 3,000 – 5,000 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ค่อนข้างต่ำ และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตในด้านความเป็นอยู่ค่อนข้างมาก ดัชนีทางสังคมที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางให้เป็นเครื่องมือชี้คุณภาพชีวิตคือ รายได้ของบุคคลซึ่งจะเป็นภาพสะท้อน การคาดประมาณคุณภาพชีวิตของบุคคลได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับลักษณะงาน ระดับการศึกษา ที่พักอาศัย และเป็นสิ่งชี้เฉพาะที่สะท้อนอุบัติการณ์ของความยากจนของบุคคลในสังคม

ซีลแลน (Clellan.1962: 2662) ได้ศึกษารูปแบบของการเข้าวิทยาลัยและไม่เข้าวิทยาลัยของผู้ที่จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากมณฑลแจ็คสันปีค.ศ. 1960 ผลการศึกษาพบว่า บิดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะยอมจ่ายค่าเรียนในอัตราที่แพงกว่าขณะที่มีความสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยระหว่างระดับอาชีพของบิดากับอัตราค่าเล่าเรียนของบุตรที่บิดาจะยอมจ่าย และระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับโอกาสการได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของนักเรียน นอกจากนั้นยังพบว่าระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับโอกาสได้เข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยของนักเรียนมากกว่าระดับการศึกษาของมารดา

แอสเวิธ (Asworth.1964: 3224) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่เป็นไปตามเป้าหมายและต่ำกว่าเป้าหมาย ผลการศึกษาพบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และการศึกษาของครอบครัวมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ดีและการศึกษาครอบครัวสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพต่ำกว่า

ครอส (Krauss.1964: 1-2) ได้ศึกษาการศึกษาข้อมูลความปรารถนาระหว่างการทำงานในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่าจำนวนเด็กในกลุ่มที่มีรายได้ปานกลาง มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อสูงกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่ำ ส่วนผู้ที่มีฐานะรายได้ต่ำ มีความต้องการน้อยที่จะศึกษาในชั้นสูง

เพอร์โรน (Perrone.1965: 254-257) ได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมและการเลือกอาชีพของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนต่างมีความเห็นตรงกันว่า ค่านิยมทางอาชีพที่สำคัญที่สุดคือ การมีรายได้สูง มีความมั่นคงถาวรในอาชีพนั้นๆ

แมคควีน (McQueen.1967: 2609B – 2610B) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพื้นฐานบางประการในการเลือกวิชาชีพโดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนเกรด 4 ถึงเกรด 12 จากโรงเรียน 2 แบบ ผลการศึกษาพบว่าการเลือกอาชีพของนักเรียนชายหญิงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน การเลือกอาชีพจะเลือกโดยดูสภาพทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ เกณฑ์การเลือกอาชีพนั้นนักเรียนจะถือคุณภาพและรายได้ของอาชีพนั้นๆ เป็นสำคัญ

เอ็ดดี้ (Eaddy.1969: 2959) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเกษตรกรรมของรัฐหลุยเซียนา จำนวน 741 คน ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดามีอิทธิพลต่อการเลือกสาขา

วิชาเรียนต่อ ส่วนระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเลือกสาขาวิชาเรียนต่อของนักเรียนมากกว่าความมีชื่อเสียงในอาชีพของบิดามารดา และการเลือกสาขาวิชาเรียนต่อของนักเรียนขึ้นอยู่กับความสนใจส่วนตัว ความพึงพอใจ ความสามารถและค่าตอบแทน

บูจัน เดลกาโด (Bujan-Delgado.1983: 2583-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของสภาพเศรษฐกิจและสังคม กับผลสัมฤทธิ์ในการแก้ปัญหาวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 4 และ6 ในดอสตาริกา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 1,175 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะได้คะแนนการแก้ปัญหาเลขคณิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เรย์มอนด์ (Raymond.1983: 3795-A) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางบ้าน สภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านด้วยฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คาร์เพนเทอร์และฟิชแมน(Carpenter and Fleishman.1987: 91-97) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนต่อในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของเด็กวัยรุ่นออสเตรเลียที่จบเกรด 12 ผลการศึกษาพบว่าระดับการศึกษาของบิดามีผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อ เพราะการได้รับการศึกษาของบิดาเป็นบทบาทที่จะให้บิดาแนะนำให้กับบุตรทราบถึงแนวทางการศึกษาได้

เรช (Rech.1991: 457-A) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง สไตล์การเรียน สมรรถภาพทางเศรษฐกิจ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนผิวดำชั้นปีที่ 4 และปีที่ 8 ในแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษาวิจัยพบว่า เจตคติวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันทางบวก และสมรรถภาพทางเศรษฐกิจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันทางบวก

สรุปงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจได้ว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมจะมีความสัมพันธ์กับควาต้องการเรียนภาษาดังนี้ ด้านรายได้บิดาและมารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษา เนื่องจากบิดาและมารดาที่มีรายได้หรือฐานะทางเศรษฐกิจดีจะสนับสนุนการศึกษาแก่บุตร ส่วนด้านอาชีพของบิดาและมารดาที่ทำธุรกิจ ราชการมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษามากกว่าบิดามารดาที่ประกอบอาชีพเกษตรกร และระดับการศึกษาของบิดาและมารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาของบุตร ในด้านรายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนจะคาดหวังที่จะได้รับรายได้อัตราสูงซึ่งมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียน สำหรับด้านบิดามารดาที่มีการศึกษาในระดับสูงจะยินยอมจ่ายค่าเล่าเรียนในอัตราที่แพง ส่วนด้านความคาดหวังต่อการมีงานทำนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาเพราะคาดว่าจะนำความรู้ด้านภาษาไปประกอบอาชีพและเป็นข้อได้เปรียบในการเข้าสมัครงาน และด้านสุดท้ายด้านประเภทสื่อและโฆษณามีบทบาทต่อความต้องการเรียน เพราะว่าได้ข้อมูลข่าวเพื่อประกอบการตัดสินใจเรียนต่อ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การทำวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ โดยมีวิธีดำเนินการศึกษาวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น ณ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ เขตกรุงเทพฯ ปีพ.ศ. 2544 จำนวน 3,833 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่าง

1.2.1. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาเขตกรุงเทพฯ จำนวน 364 คน โดยการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตาราง Yamane ที่ ความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนที่ ±5% (ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ.มปป: 31)

1.2.2. การสุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random method)

1.3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.3.1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.3.1.1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้เรียน และอาชีพของผู้เรียน

1.3.1.2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของผู้เรียน รายได้ของบิดาและมารดา รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน ความคาดหวังของผู้เรียนต่อการมีงานทำ ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ช่วงเวลาเรียน จำนวนเวลาเรียน/สัปดาห์ จำนวนเวลาเรียน/หลักสูตร และประเภทสื่อหรือการโฆษณา

1.3.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

2. เครื่องมือและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

2.1. เครื่องมือในการเก็บรวบรวม

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายเปิดและปลายปิดแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

2.2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1. ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและผลงานที่เกี่ยวกับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น แล้วรวบรวมข้อมูลมาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม

2.2.2. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมคำถามวิจัยและตัวแปรทุกตัวตามกรอบและแนวทางที่ระบุในข้อ 2.2.1.

2.2.3. เสนอแบบสอบถามฉบับร่างต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจความถูกต้องและครอบคลุมด้านเนื้อหาที่ต้องการจะวัดในแต่ละข้อ

2.2.4. การปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ

2.2.5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

2.2.6. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามครั้งสุดท้ายภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมดังนี้

3.1. ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อแสดงต่อสถาบันภาษา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษา

3.2. ขอความร่วมมือจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษา ในการตอบแบบสอบถาม

3.3. ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)โดยจัดเก็บแบบสอบถามรวม 2 วัน และโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ โดยจัดเก็บแบบสอบถามรวม 15 วัน

3.4. รวบรวมข้อมูลและจัดระบบข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

3. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for the Social Science Personal Computer) และใช้สถิติดังต่อไปนี้

4.1. สถิติที่ใช้ในการบรรยายสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ได้แก่

4.1.1. ค่าร้อยละ (Percent) เป็นค่าสถิติที่บอกถึงสัดส่วนจำนวนต่อร้อย

สูตร $\% = f/n\ (100)$

%	แทน	ค่าร้อยละ
f	แทน	ความถี่หรือจำนวน
n	แทน	จำนวนทั้งหมด

4.1.2. ค่าเฉลี่ย (อังคณา สายยศ.2523: 67) คือ ค่าคะแนนตัวหนึ่งซึ่งเกิดจากการเอาค่าคะแนนทุกตัวมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนของคะแนนทั้งหมด

สูตร $\overline{x} = \frac{\sum x}{n}$

$\overline{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

4.1.3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ.ม.ป.ป.: 93) คือ ค่ารากที่สองของผลรวมของความแตกต่างระหว่างข้อมูลดิบกับค่าเฉลี่ยยกกำลังสองหารด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมด

สูตร $S = \sqrt{\frac{n\ (\sum x^2 - (\sum x)^2)}{n\ (n-1)}}$

S	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของค่ายกกำลังสองของข้อมูลดิบ
$(\sum x)^2$	แทน	ค่าของ$\sum x$ ยกกำลังสอง
n	แทน	จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

4.2. วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

การทดสอบค่าไค-สแควร์ แบบความเป็นอิสระ **(Chi-square test for independence)** (ชูศรี วงศ์รัตนะ.2541:313)

$$\text{สูตร } \chi^2 = \sum_{i=1}^{r}\sum_{j=1}^{c} \frac{(O-E)^2}{E}$$

χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
O	แทน	ความถี่ที่สังเกตได้
E	แทน	ความถี่ที่คาดหวัง
r	แทน	จำนวนแถว
c	แทน	จำนวนหลัก

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\overline{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวม ประมวล และวิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ตอนที่1 การวิเคราะห์สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (ตาราง 4 ตาราง 5 และตาราง 6)

ตอนที่2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ (ตาราง 7 และตาราง 8)

ตอนที่3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย (ตาราง 9 ตาราง 10 และตาราง 11)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

จากการศึกษาวิเคราะห์สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ได้กระทำโดยใช้สถิติค่าร้อยค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งนำเสนอด้วยตาราง 4 ตาราง 5 และตาราง 6

สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล (ตาราง 4 และตาราง 5)

จากตาราง 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างนักศึกษาภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาจำนวน 364 คน มีสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลดังนี้

เพศ ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 66.8 เป็นเพศชายเพียงร้อยละ 33.2

อายุ ผู้เรียนโดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.7 รองลงมามีอายุระหว่าง 25-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.9 มีอายุมากกว่า 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 42 และมีอายุน้อยกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.8 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอายุของผู้เรียนแล้วพบว่าผู้เรียนมีอายุระหว่าง 15-34 ปี ถึงร้อยละ 84.6

ตาราง 4 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ	
	364	**100.00**	
ปัจจัยส่วนบุคคล			
เพศ			
ชาย	121	33.2	
หญิง	243	66.8	
อายุ			
ต่ำกว่า 15 ปี	14	3.8	
15 – 25 ปี	192	52.7	84.6
25 – 34 ปี	116	31.9	
สูงกว่า 34 ปี	42	11.5	
ระดับการศึกษาของผู้เรียน			
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	13	3.6	
มัธยมต้น/เทียบเท่า	47	12.9	
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	82	22.5	
อนุปริญญา/เทียบเท่า	24	6.6	61.0
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	153	42.0	
สูงกว่าปริญญาตรี	45	12.4	
อาชีพของผู้เรียน			
นักเรียน นักศึกษา นิสิต	158	43.4	
รับราชการ/ทำงานในรัฐวิสาหกิจ	24	6.6	54.9
รับจ้างภาคเอกชน	165	45.3	
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	11	3.0	
อื่นๆ	6	1.6	

ระดับการศึกษาของผู้เรียน ผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่ามีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 22.5 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 12.9 ผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 12.4 ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่ามีผู้เรียนสำเร็จการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 6.6 และระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่ามีผู้เรียนสำเร็จการศึกษาในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.6 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา(อนุปริญญาหรือเทียบเท่าขึ้นไป)มีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 61.0

อาชีพของผู้เรียน ผู้เรียนประกอบอาชีพในภาคเอกชนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาคือ นักเรียน นักศึกษาและนิสิต คิดเป็นร้อยละ 43.4 ผู้เรียนประกอบอาชีพในภาครัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 6.6 ผู้เรียนประกอบธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 3.0 และประกอบอาชีพอื่นๆมีสัด

ส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.6 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอาชีพของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพแล้วทั้งที่อยู่ในภาครัฐ ภาคเอกชนและประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 54.9

ตาราง 5 สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลด้วยค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถานภาพ	$\overline{X}$	S
อายุของผู้เรียน	23.8242	6.7528

จากตาราง 5 พบว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมีอายุเฉลี่ย 24 ปี ($\overline{X}$ = 23.8242) ทั้งนี้โดยมีอายุที่แตกต่างและกระจายกันมาในช่วงอายุ 10 – 53 ปี เมื่อพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าค่อยข้างสูง (S = 6.7528)

สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (ตาราง 6)

จากการศึกษาสถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นจำนวน 364 คน พบว่ามีสถานภาพโดยรวมดังตัวเลขในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสถานภาพด้านปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ	
	364	100.00	
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม			
ระดับการศึกษาของบิดา			
ต่ำกว่าประถมศึกษา	35	9.6	
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	103	28.3	
มัธยมต้น/เทียบเท่า	27	7.4	
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	39	10.7	
อนุปริญญา/เทียบเท่า	63	17.3	44.0
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	34	17.6	
สูงกว่าปริญญาตรี/เทียบเท่า	33	9.1	

ตาราง 6 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ		
	364	**100.00**		
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม				
ระดับการศึกษาของมารดา				
ต่ำกว่าประถมศึกษา	51	14.0	}	41.7
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	101	27.7		
มัธยมต้น/เทียบเท่า	28	7.7		
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	44	12.1		
อนุปริญญา/เทียบเท่า	58	15.9		
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	67	18.4		
สูงกว่าปริญญาตรี	15	4.1		
อาชีพบิดา				
รับราชการ/ทำงานในรัฐวิสาหกิจ	61	16.8		
รับจ้างภาคเอกชน	75	20.1	}	57.5
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	135	37.4		
เกษตรกร	22	6.3		
ถึงแก่กรรม	33	9.1		
เกษียณอายุ	30	8.2		
อื่นๆ	8	2.2		
อาชีพมารดา				
รับราชการ/ทำงานในรัฐวิสาหกิจ	41	11.3		
รับจ้างภาคเอกชน	41	11.3	}	47.3
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	131	36.0		
เกษตรกร	24	6.6		
ถึงแก่กรรม	6	1.6		
แม่บ้าน	123	33.8		
รายได้ของผู้เรียนต่อเดือน				
ไม่มีรายได้	163	44.8		
ต่ำกว่า 5,001 บาท	11	3.0		
5,001 – 15,000 บาท	101	27.7	} 41.2	} 55.2
15,001 – 25,000 บาท	49	13.5		
25,001 – 35,000 บาท	17	4.7		
สูงกว่า 35,000 บาท	23	6.3		

ตาราง 6(ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ	
	364	**100.00**	
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม			
รายได้ของบิดาต่อเดือน			
ต่ำกว่า 10,001 บาท	102	28.0	51.4
10,001 – 20,000 บาท	85	23.4	
20,001 – 30,000 บาท	72	19.8	
30,001 – 40,000 บาท	41	11.3	
40,001 – 50,000 บาท	28	7.7	
สูงกว่า 50,000 บาท	36	9.9	
รายได้ของมารดาต่อเดือน			
ต่ำกว่า 10,001 บาท	153	42.0	67.5
10,001 – 20,000 บาท	93	25.5	
20,001 – 30,000 บาท	57	15.7	
30,001 – 40,000 บาท	29	8.0	
40,001 – 50,000 บาท	9	2.5	
สูงกว่า 50,000 บาท	23	6.3	
รายได้ต่อเดือนที่คาดหวัง			
1. เมื่อจบหลักสูตรปัจจุบัน			
ผู้เรียนไม่มีความคาดหวัง	214	58.8	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	4	1.1	
10,000 – 15,000 บาท	31	8.5	
15,001 – 20,000 บาท	55	15.1	
สูงกว่า 20,000 บาท	60	16.5	
2. เมื่อจบหลักสูตรที่จะเรียนต่อ			
ผู้เรียนยังไม่ความคาดหวัง	201	55.2	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	1	0.3	
10,000 – 15,000 บาท	9	2.5	
15,001 – 20,000 บาท	40	11.0	
สูงกว่า 20,000 บาท	3	31.0	

ตาราง 6 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
	364	**100.00**
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม		
ช่วงเวลาเรียน		
1. หลักสูตรปัจจุบัน		
จ – ศ 8.00 –16.00 น.	6	1.6
จ – ศ 16.00 – 20.00 น.	68	18.7
ส – อา 8.00 – 16.00 น.	290	79.7
2. หลักสูตรที่จะเรียนต่อ		
จ – ศ 8.00 –16.00 น.	21	5.8
จ – ศ 16.00 – 20.00 น.	54	14.8
ส – อา 8.00 – 16.00 น.	289	79.4
จำนวนเวลาเรียน		
1. จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์		
2 – 3.25 ชั่วโมง	309	84.9
3.30 – 4 ชั่วโมง	33	9.1
มากกว่า 4 ชั่วโมง	22	6.0
2. จำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตร		
30 – 40 ชั่วโมง	126	34.6
41 – 60 ชั่วโมง	142	39.0
มากกว่า 60 ชั่วโมง	96	26.4
ความคาดหวังต่อการมีงานทำเมื่อจบหลักสูตร		
1. ภาคเอกชน		
น้อย	75	20.6
ปานกลาง	149	40.9
มาก	140	38.5
2. ภาครัฐ		
น้อย	189	20.6
ปานกลาง	130	40.9
มาก	45	38.5

ตาราง 6 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ		
	364	**100.00**		
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม				
ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น				
1. หลักสูตรปัจจุบัน				
ต่ำกว่า 1,501 บาท	50	13.7		
1,501 – 2,000 บาท	121	33.2	}	64.0
2,001 – 2,500 บาท	112	30.8		
สูงกว่า 2,500 บาท	81	22.3		
2. หลักสูตรที่จะเรียนต่อ				
ต่ำกว่า 1,501 บาท	80	22.0		
1,501 – 2,000 บาท	143	39.3	}	67.0
2,001 – 2,500 บาท	101	27.7		
สูงกว่า 2,500 บาท	40	11.0		
ประเภทสื่อหรือโฆษณา				
แผ่นปลิว/ป้ายประกาศ	54	14.8		
อินเตอร์เน็ท/โทรทัศน์/วิทยุ	22	6.0		
บุคคลแนะนำ	255	70.1		
หนังสือพิมพ์/นิตยสาร	24	6.6		
อื่นๆ	9	2.5		

ระดับการศึกษาของบิดา ผู้เรียนที่มีบิดาสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่ามีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 28.3 รองลงมาเป็นผู้เรียนที่มีบิดาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 17.6 บิดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 17.3 บิดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 10.7 บิดาของผู้เรียนมีการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 9.6 บิดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 9.1 และบิดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่ามีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7.4 เมื่อพิจารณากลุ่มผู้เรียนที่มีบิดาสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาพบว่ามีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 44.0 (หน้า 35)

ระดับการศึกษาของมารดา ผู้เรียนที่มีมารดาสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่าในสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 27.7 รองลงมาเป็นมารดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 18.4 มารดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 15.9 มารดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 14.0 มารดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 12.1 มารดาของผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นคิดเป็นร้อยละ 7.7 และสำเร็จการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

หรือเทียบเท่ามีสัดส่วนต่ำที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.1 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้เรียนที่มีมารดาสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าประถมศึกษาพบว่ามีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 41.7 (หน้า 36)

อาชีพบิดา บิดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวพบว่ามีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมาคือ บิดาของผู้เรียนประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชนคิดเป็นร้อยละ 20.1 บิดาของผู้เรียนประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 16.8 บิดาของผู้เรียนถึงแก่กรรมร้อยละ 9.1 บิดาของผู้เรียนเกษียณอายุคิดเป็นร้อยละ 8.2 บิดาของผู้เรียนเป็นเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 6.3 และบิดาของผู้เรียนประกอบอาชีพอื่นๆในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.2 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอาชีพพบว่าบิดาของผู้เรียนประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชนและประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 57.5 (หน้า 36)

อาชีพมารดา มารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 36.0 รองลงมาเป็นมารดาของผู้เรียนเป็นแม่บ้านและเกษียณอายุร้อยละ 33.8 มารดาของผู้เรียนประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชนและรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจมีสัดส่วนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 11.3 มารดาของผู้เรียนเป็นเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 6.6 และมารดาของผู้เรียนถึงแก่กรรมมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.6 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอาชีพพบว่ามารดาผู้เรียนประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชน และประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 47.3 (หน้า 36)

รายได้ของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีรายได้และมีสัดส่วนสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมาเป็นผู้เรียนที่มีรายได้ระหว่าง 5,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.7 ผู้เรียนมีรายได้ระหว่าง 15,001 – 25,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 13.5 ทั้งนี้โดยมีรายได้สูงกว่า 35,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 6.3 มีรายได้ระหว่าง 25,001 – 35,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 4.7 และมีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.0 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มรายได้ของผู้เรียนพบว่าร้อยละ 55.2 เป็นกลุ่มผู้มีรายได้และผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 41.2 เป็นกลุ่มรายได้ในช่วง 5,001 – 25,000 บาทมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 41.2 (หน้า 36)

รายได้ของบิดา บิดาผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,001 คิดเป็นร้อยละ 28.0 รองลงมาบิดาผู้เรียนมีรายได้ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.4 บิดาผู้เรียนมีรายได้ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.8 ทั้งนี้โดยมีรายได้ระหว่าง 30,001 – 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.3 มีรายได้สูงกว่า 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.9 และมีรายได้ระหว่าง 40,001 – 50,000 บาท ในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7.7 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มรายได้พบว่าบิดาของผู้เรียนมีรายได้ต่ำกว่า 20,001 บาท ในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 51.4 (หน้า 37)

รายได้ของมารดา มารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาท คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมาคือ มารดาของผู้เรียนมีรายได้ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.5 ทั้งนี้โดยมีรายได้ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 15.7 มีรายได้ระหว่าง 30,001 – 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 8.0 มีรายได้สูงกว่า 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 6.3 และมีรายได้ 40,001 – 50,000 บาท ในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.5 เมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มรายได้ของมารดาผู้เรียนมีรายได้ต่ำกว่า 20,001 บาท ในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 67.5 (หน้า 37)

รายได้ที่คาดหวังเมื่อจบหลักสูตรปัจจุบัน ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความคาดหวังในเรื่องรายได้คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาเป็นผู้เรียนที่มีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนสูงกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.5 ผู้เรียนมีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 – 20,000 บาท คิด

เป็นร้อยละ 15.1 ทั้งนี้โดยมีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 8.5 และมีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,001 บาท มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.1 (หน้า 37)

รายได้ที่คาดหวังเมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 55.2 ยังไม่มีความคาดหวังในเรื่องรายได้ ส่วนผู้เรียนที่มีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนสูงกว่า 20,000 บาท มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 31.0 ผู้ที่เรียนมีความคาดหวังที่จะได้รายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.0 ทั้งนี้โดยมีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.5 และคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,001 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 0.3 (หน้า 37)

ช่วงเวลาเรียนของหลักสูตรปัจจุบัน ช่วงเวลาเรียนหลักสูตรปัจจุบันที่ผู้เรียนนิยมมาเรียนมากที่สุดคือ ช่วงวันเสาร์ – อาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. คิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 79.7 รองลงมาเรียนช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 16.00 – 20.00 น. คิดเป็นร้อยละ 14.8 และช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 - 16.00 น. มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.6 (หน้า 38)

ช่วงเวลาเรียนหลักสูตรที่จะเรียนต่อ ช่วงเวลาเรียนหลักสูตรที่จะเรียนต่อที่ผู้เรียนนิยมมาเรียนมากที่สุดคือ ช่วงวันเสาร์ – อาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. คิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 79.4 รองลงมาคือช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 16.00 – 20.00 น. คิดเป็นร้อยละ 14.8 และช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 - 16.00 น. มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 5.8 (หน้า 38)

จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 84.9 นิยมเรียนมากที่สุดคือ 2 – 3.25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รองลงมามีจำนวน 3.30 – 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 9.1 และมีจำนวนมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 6.0 (หน้า 38)

จำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตร ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่น 41 – 60 ชั่วโมงต่อหลักสูตรมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาคิดเป็นจำนวน 30 - 40 ชั่วโมงต่อหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 34.6 และมากกว่า 60 ชั่วโมงต่อหลักสูตรคิดเป็นร้อยละ 26.4 ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนต่ำที่สุด (หน้า 38)

ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาคเอกชน ผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 40.9 มีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชนที่ระดับปานกลาง รองลงมามีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชน ที่ระดับมากและระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 38.5 และร้อยละ 20.6 ตามลำดับ (หน้า 38)

ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐ ผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 51.9 มีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาครัฐที่ระดับน้อย รองลงมามีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาครัฐที่ระดับปานกลางและระดับมากคิดเป็นร้อยละ 35.7 และร้อยละ 12.4 ตามลำดับ (หน้า 38)

ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรปัจจุบัน ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรปัจจุบันมีอัตราระหว่าง 1,501 – 2,000 บาทมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 33.2 รองลงมาค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นร้อยละ 30.8 อยู่ในช่วงระหว่าง 2,001 – 2,500 บาท ร้อยละ 22.3 และร้อยละ 13.7 มีค่าเล่าเรียนสูงกว่า 2,500 บาท และต่ำกว่า 1,501 บาท ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มค่าเล่าเรียนพบว่ามีค่าเล่าเรียนน้อยกว่า 2,001 บาทในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 64.0 (หน้า 39)

ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่จะเรียนต่อ ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่จะเรียนต่อมีอัตราระหว่าง 1,501 – 2,000 บาทมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 39.3 รองลงมาค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นร้อยละ 27.7 อยู่ในช่วงระหว่าง 2,001 – 2,500 บาท ร้อยละ 22.0 และร้อยละ 11.0 มีค่าเล่าเรียนต่ำกว่า 1,501 บาท และสูงกว่า 2,500 บาทตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นกลุ่มค่าเล่าเรียนพบว่าหลักสูตรที่จะเรียนต่อมีอัตราค่าเล่าเรียนอยู่ในช่วงระหว่าง 1,501 – 2,500 บาท มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 67.0 (หน้า 39)

ประเภทสื่อหรือโฆษณา ผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือคำแนะนำจากสื่อประเภทบุคคลมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 70.1 รองลงมาผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือคำแนะนำจากแผ่นปลิวหรือป้ายประกาศ คิดเป็นร้อยละ 14.8 ทั้งนี้โดยได้รับทราบจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารคิดเป็นร้อยละ 6.6 และผู้เรียนได้รับทราบจากสื่อประเภทอินเตอร์เน็ทหรือโทรทัศน์หรือวิทยุ คิดเป็นร้อยละ 6.0 และร้อยละ 2.5 ตามลำดับ (หน้า 39)

ตอนที่2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น โดยการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ถึงสมมติฐานที่ 18 ด้วยค่าไค –สแควร์ ได้ผลดังตาราง 7 และตาราง 8

ตาราง 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
เพศ				
ชาย	114	7	121	0.192
หญิง	226	17	243	
รวม	340	24	364	
อายุ				
ต่ำกว่า 15 ปี	14	–	14	
15 – 25 ปี	183	9	192	4.279
25 – 34 ปี	105	11	116	
สูงกว่า 34 ปี	38	4	42	
รวม	340	24	364	

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 0.192 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05\,,\,5} = 0.013$) แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 1)**

ตาราง 7(ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
ระดับการศึกษาของผู้เรียน				
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	13	–	13	
มัธยมต้น/เทียบเท่า	46	1	47	
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	80	2	82	12.072*
อนุปริญญา/เทียบเท่า	23	1	24	
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	141	12	153	
สูงกว่าปริญญาตรี	37	8	45	
รวม	340	24	364	
อาชีพของผู้เรียน				
นักเรียน นักศึกษา นิสิต	155	3	158	
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	21	3	24	
รับจ้างภาคเอกชน	150	15	165	12.072*
ประกอบธรกิจส่วนตัว	9	2	11	
อื่นๆ	5	1	6	
รวม	340	24	364	

* ระดับนัยสำคัญ 0.05

** ระดับนัยสำคัญ 0.01

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 4.279 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.013) แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 2)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของผู้เรียนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 14.495 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.013) แสดงว่าระดับการศึกษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 3)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของผู้เรียนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 12.072 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,4}$ = 0.017) แสดงว่าอาชีพของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 4)**

จากข้อมูลในตารางที่ 8 สามารถอธิบายการทอสอบสมมติฐานที่ 5 ถึงสมมติฐานที 18 ได้ดังนี้

ตาราง 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
ระดับการศึกษาของบิดา				
ต่ำกว่าประถมศึกษา	33	2	35	
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	94	9	103	
มัธยมต้น/เทียบเท่า	25	2	27	
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	38	1	39	8.704
อนุปริญญา/เทียบเท่า	62	1	63	
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	56	8	34	
สูงกว่าปริญญาตรี	32	1	33	
รวม	340	24	364	
ระดับการศึกษาของมารดา				
ต่ำกว่าประถมศึกษา	47	4	51	
ประถมศึกษา/เทียบเท่า	94	7	101	
มัธยมต้น/เทียบเท่า	28	--	28	
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	40	4	44	4.109
อนุปริญญา/เทียบเท่า	56	2	58	
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	61	6	67	
สูงกว่าปริญญาตรี	14	1	15	
รวม	340	24	364	
อาชีพบิดา				
รับราชการ/ทำงานในรัฐ				
วิสาหกิจ	57	4	61	
รับจ้างภาคเอกชน	68	5	73	
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	129	7	136	
เกษตรกร	22	1	23	3.452
เกษียณอายุ	27	3	30	
ถึงแก่กรรม	29	4	33	
อื่นๆ	8	--	8	
รวม	340	24	364	

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
อาชีพมารดา				
รับราชการ/ทำงานในรัฐ				
วิสาหกิจ	35	5	40	
รับจ้างภาคเอกชน	37	2	39	
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	124	8	132	3.843
เกษตรกร	23	1	24	
แม่บ้านและเกษียณอายุ	116	7	123	
ถึงแก่กรรม	5	1	6	
รวม	340	24	364	
รายได้ของผู้เรียน				
ไม่มีรายได้	159	4	163	
ต่ำกว่า 5,001 บาท	7	4	11	
5,001 – 15,000 บาท	96	5	101	36.751**
15,001 – 25,000 บาท	46	3	49	
25,001 – 35,000 บาท	12	5	17	
สูงกว่า 35,000 บาท	20	3	23	
รวม	340	24	364	
รายได้ของบิดา				
ต่ำกว่า 10,001 บาท	93	9	102	
10,001 – 20,000 บาท	83	2	85	
20,001 – 30,000 บาท	67	5	72	4.578
30,001 – 40,000 บาท	37	4	41	
40,001 – 50,000 บาท	27	1	28	
สูงกว่า 50,000 บาท	33	3	36	
รวม	340	24	364	
รายได้ของมารดา				
ต่ำกว่า 10,001 บาท	144	9	153	
10,001 – 20,000 บาท	88	5	93	
20,001 – 30,000 บาท	53	4	57	3.607
30,001 – 40,000 บาท	25	4	29	
40,001 – 50,000 บาท	9	–	9	
สูงกว่า 50,000 บาท	21	2	23	
รวม	340	24	364	

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
รายได้ที่คาดหวังเมื่อจบหลักสตร				
1. เมื่อจบหลักสูตรปัจจุบัน				
ผู้เรียนยังไม่มีความคาดหวัง	201	13	214	
ต่ำกว่า 10,001 บาท	4	--	4	
10,001 – 15,000 บาท	30	1	31	3.402
15,001 – 20,000 บาท	51	3	54	
สูงกว่า 20,000 บาท	54	7	61	
รวม	340	24	364	
2. เมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้น				
ผู้เรียนยังไม่มีความคาดหวัง	188	13	201	
ต่ำกว่า 10,001 บาท	1	--	1	
10,001 – 15,000 บาท	10	--	10	1.325
15,001 – 20,000 บาท	38	2	40	
สูงกว่า 20,000 บาท	103	9	112	
รวม	340	24	364	
ความคาดหวังต่อการมีงานทำ				
1. ภาคเอกชน				
มาก	137	3	140	
ปานกลาง	138	11	149	10.185*
น้อย	15	10	75	
รวม	340	24	364	
2. ภาครัฐ				
มาก	43	2	45	
ปานกลาง	121	9	130	0.385
น้อย	176	13	189	
รวม	340	24	364	

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น				
1. หลักสูตรปัจจุบัน				
ต่ำกว่า 1,501 บาท	45	5	50	
1,501 – 2,000 บาท	119	2	121	10.669**
2,001 – 2,500 บาท	99	13	112	
สูงกว่า 2,500 บาท	77	4	81	
รวม	340	24	364	
2. หลักสูตรที่จะเรียนต่อ				
ต่ำกว่า 1,501 บาท	73	7	80	
1,501 – 2,000 บาท	138	5	143	4.790
2,001 – 2,500 บาท	91	10	101	
สูงกว่า 2,500 บาท	38	2	40	
รวม	340	24	364	
ช่วงเวลาเรียน				
1. หลักสูตรปัจจุบัน				
จ – ศ 8.00 –16.00 น.	6	–	6	
จ – ศ 16.00 – 20.00 น.	62	6	68	1.043
ส – อา 8.00 – 16.00 น.	272	18	290	
รวม	340	24	364	
2. หลักสูตรที่จะเรียนต่อ				
จ – ศ 8.00 –16.00 น.	20	1	21	
จ – ศ 16.00 – 20.00 น.	51	3	54	0.259
ส – อา 8.00 – 16.00 น.	269	20	289	
รวม	340	24	364	

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	ความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่น		รวม	χ^2
	ต้องการ	ไม่ต้องการ		
จำนวนเวลาเรียน				
1. จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์				
2 - 3.25 ชั่วโมง	289	20	309	
3.5 - 4 ชั่วโมง	31	2	33	0.245
มากกว่า 4 ชั่วโมง	20	2	22	
รวม	340	24	364	
2. จำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตร				
30 - 40 ชั่วโมง	120	6	126	
41 - 60 ชั่วโมง	127	15	142	6.195*
มากกว่า 60 ชั่วโมง	93	3	96	
รวม	340	24	364	
ประเภทสื่อ				
แผ่นปลิว/ป้ายประกาศ	47	7	54	
อินเตอร์เน็ท/โทรทัศน์/วิทยุ	21	1	22	
บุคคลแนะนำ	242	13	255	5.049
หนังสือพิมพ์/นิตยสาร	22	2	24	
อื่นๆ	8	1	9	
รวม	340	24	364	

* ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

** ระดับนัยสำคัญที่ 0.01

จากตาราง 8 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 8.704 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,6} = 0.189$) แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 5)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 4.109 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,6} = 0.662$) แสดงว่าระดับการศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 6)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพบิดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่ามีค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 3.425 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.754) แสดงว่าอาชีพบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 7)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพมารดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่าχ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 3.843 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.572) แสดงว่าอาชีพมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 8)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของผู้เรียนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 36.751 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.01,5}$ = 0.000) แสดงว่ารายได้ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 9)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของบิดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 4.578 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.470) แสดงว่ารายได้ของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 10)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของมารดากับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 3.607 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,5}$ = 0.607) แสดงว่ารายได้ของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 11)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรที่กำลังเรียนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 3.402 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,4}$ = 0.493) แสดงว่ารายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรที่กำลังเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 12)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้นกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 1.325 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,4}$ = 0.857) แสดงว่ารายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้นไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 12)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการมีงานทำภาคเอกชนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 10.185 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.01,2}$ = 0.006) แสดงว่าความคาดหวังต่อการมีงานทำภาคเอกชนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 13)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 0.385 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ

ความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,2}$ = 0.825) แสดงว่าความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 13)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรปัจจุบันกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 10.669 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,3}$ = 0.014) แสดงว่าค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 14)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่จะเรียนต่อกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 4.790 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,3}$ = 0.188) แสดงว่าค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่จะเรียนต่อไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 14)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาเรียนหลักสูตรปัจจุบันกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 1.043 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,2}$ = 0.594) แสดงว่าช่วงเวลาเรียนหลักสูตรปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 15)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาเรียนหลักสูตรที่จะเรียนต่อกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 0.259 ซึ่งไม่นัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,2}$ = 0.879) แสดงว่าช่วงเวลาเรียนหลักสูตรที่จะเรียนต่อไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 15)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 0.245 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,2}$ = 0.885) แสดงว่าจำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 16)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตรกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 6.195 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,2}$ = 0.045) แสดงว่าจำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 17)**

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทสื่อหรือโฆษณากับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่าค่า χ^2 ที่คำนวณได้มีค่า 5.049 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2_{0.05,4}$ = 0.282) แสดงว่าประเภทสื่อไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ **(สมมติฐานที่ 18)**

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับวัตถุประสงค์/เหตุผล ปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับวัตถุประสงค์/เหตุผล ปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยด้วยค่าร้อยละ และค่าความถี่ ดังตาราง 9 ตาราง 10 และตาราง 11

วัตถุประสงค์/เหตุผลเกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์วัตถุประสงค์/เหตุผลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาในประเทศไทย จากตาราง 9 พบว่า วัตถุประสงค์/เหตุผลที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรปัจจุบันส่วนใหญ่ร้อยละ 38.5 มีความประสงค์ในการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ รองลงมาเพื่อศึกษาต่อร้อยละ 23.9 ซึ่งแยกเป็นการศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่นร้อยละ 17.6 และเรียนในประเทศไทยร้อยละ 6.3 และเมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์/เหตุผลการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 มีความประสงค์ที่จะเรียนต่อเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ รองลงมาประสงค์จะเรียนต่อในสัดส่วนสูงร้อยละ 22.8 ซึ่งแยกเป็นการศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่นและในประเทศไทยร้อยละ 17.6 และ 5.2 ตามลำดับ

ตาราง 9 วัตถุประสงค์/เหตุผลของผู้เรียนในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาในประเทศไทย

วัตถุประสงค์/เหตุผล	จำนวน (364 คน)	ร้อยละ (100.00)	
วัถตุประสงค์การเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรปัจจุบัน			
เพื่อเรียนต่อในประเทศญี่ปุ่น	64	17.6	23.9
เพื่อเรียนต่อในประเทศไทย	23	6.3	
มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่น(มีเพื่อน สามี ภรรยา และผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นชาวญี่ปุ่น)	71	19.5	
เพื่อประกอบอาชีพ	140	38.5	
จะย้ายไปพำนักในประเทศญี่ปุ่น	10	2.7	
มีความชอบและสนใจในภาษาญี่ปุ่น	56	15.4	
วัถตุประสงค์การเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น			
เพื่อเรียนต่อในประเทศญี่ปุ่น	64	17.6	22.8
เพื่อเรียนต่อในประเทศไทย	19	5.2	
มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่น (มีเพื่อน สามี ภรรยา และผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นชาวญี่ปุ่น)	64	17.6	
เพื่อประกอบอาชีพ	153	42.0	
จะย้ายไปพำนักในประเทศญี่ปุ่น	12	3.3	
ความชอบและสนใจ	52	14.3	

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย โดยพิจารณาจากค่าความถี่ที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถามจากตาราง 10 พบว่า

ปัญหาเกี่ยวกับการขาดการทบทวนบทเรียนซึ่งมีความถี่สูงถึง 29 รองลงไปคือปัญหาเกี่ยวกับการขาดทักษะในการพูด และปัญหาเกี่ยวกับสถานที่เรียนมีน้อยและกระจุกอยู่ในตัวเมือง ซึ่งมีความถี่สูงเท่ากับ 24 และ 21 ตามลำดับ ในขณะที่ปัญหาที่มีความถี่ต่ำสุดและมีค่าความถี่เท่ากับ 5 มีดังนี้ ปัญหาเวลาเรียนมีให้เลือกเรียนจำกัดและไม่สะดวก ปัญหาตำราเรียน/พจนานุกรมมีราคาสูง และมีน้อย ปัญหาเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการเรียน ปัญหาการขาดมาตรฐานการศึกษาของสถาบันภาษา และปัญหาขนาดของห้องเรียน

ในกรณีปัญหาที่เกี่ยวกับความยากของหลักสูตร ปัญหาสถานที่เรียนอยู่ไกลจากที่พัก ปัญหาค่าเล่าเรียนสูง ปัญหาผู้สอนขาดความเชี่ยวชาญในการถ่ายทอดความรู้ ปัญหาความไม่เพียงพอของสื่อการเรียนการสอน และปัญหาเนื้อหาหลักสูตรมากเมื่อเทียบกับเวลาเรียน มีความถี่ในช่วง 11 – 14

ตาราง 10 ปัญหาของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

ปัญหาของผู้เรียน	ความถี่
1. ขาดการทบทวนบทเรียน	29
2. ขาดทักษะในการพูด(เนื่องจากมีโอกาสน้อยในการนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน)	24
3. สถานที่เรียนมีน้อยและกระจุกอยู่ในตัวเมือง	21
4. ความยากของหลักสูตร (หลักไวยากรณ์และตัวคันจิที่เข้าใจยาก)	17
5. สถานที่เรียนอยู่ไกลจากที่พัก	14
6. ค่าเล่าเรียนสูง	12
7. ผู้สอนขาดความเชี่ยวชาญในการถ่ายทอดความรู้	12
8. ความไม่เพียงพอของสื่อการเรียนการสอน(สื่อมีน้อย เช่น เทป วีดีโอ ฯลฯ)	11
9. เนื้อหาหลักสูตรมาก (คำศัพท์เยอะ)	11
10. ระยะเวลาเรียน(เวลาเรียนต่อหลักสูตรนานและเวลาเรียนต่อสัปดาห์น้อย)	6
11. เวลาเรียนมีให้เลือกเรียนจำกัดและไม่สะดวก	5
12. ตำราเรียน/พจนานุกรมมีราคาสูง และมีน้อย	5
13. ภาษาที่ใช้ในการเรียน(การเรียนเป็นตัวภาษาอังกฤษทำให้ทำความเข้าใจยาก และไม่สามารถจำตัวภาษาญี่ปุ่นได้)	5
14. การขาดมาตรฐานการศึกษาของสถาบันภาษา	5
15. ขนาดของห้องเรียน(มีผู้เรียนต่อชั้นเรียนมากเกินไป ทำให้ขาดการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน	5

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยโดยพิจารณาค่าความถี่ของคำตอบที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า

ผู้เรียนให้ความสำคัญในระดับสูงในการเสนอแนะให้ขยายสถาบันภาษาญี่ปุ่น โดยมีค่าความถี่เท่ากับ 14 ทั้งนี้โดยเสนอให้มีผู้สอนเป็นชาวญี่ปุ่นหรือมีความรู้ภาษาและวัฒนธรรมภาษาญี่ปุ่นอย่างท่องแท้ และเสนอให้มีการจัดทำสื่อการเรียนราคาย่อมเยาจำหน่ายมีค่าความถี่เท่ากับ 13 รองลงมาเป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการควบคุมการจัดการเรียนทุกสถาบันให้มีมาตรฐานเดียวกันและสามารถเทียบโอนได้ และเสนอแนะให้มีการเรียนภาษาญี่ปุ่นให้เป็นวิชาเลือกในระบบการศึกษามีค่าความถี่เท่ากับ 6 ฯลฯ ดังข้อมูลในตาราง 11

ตาราง 11 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะ	ความถี่
1. ควรมีการขยายสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น	14
2. ผู้สอนควรเป็นชาวญี่ปุ่นหรือมีความรู้ภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างท่องแท้	13
3. ควรจัดทำสื่อการเรียนราคาย่อมเยาจำหน่าย (เช่น วีดีโอ ตำราเรียนฯลฯ)	13
4. ควรควบคุมการจัดการเรียนทุกสถาบันให้มีมาตรฐานเดียวกันและสามารถเทียบโอนได้	6
5. ควรจัดให้มีการเรียนภาษาญี่ปุ่นให้เป็นวิชาเลือกในระบบการศึกษา	6
6. ควรมีห้องสมุดเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่ครบวงจร	5
7. ควรมีโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนไทยและนักเรียนญี่ปุ่นในลักษณะ home stay ในประเทศไทย	5
8. ควรมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้พบปะกับชาวญี่ปุ่นมากขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา	5
9. ควรมีหลักสูตรการสนทนาเพื่อฝึกทักษะการพูด	5
10. ควรมีหลักสูตรพูด ฟัง อ่าน เขียน ในหลักสูตรเดียวกัน	5
11. ควรมีการจัดการเรียนการสอนผ่านดาวหรืออินเตอร์เน็ท	4
12. ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนเพิ่มขึ้น	3

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยดังกล่าวกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ สามารถสรุป อภิปรายผล และเสนอแนะดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นต้นในสถาบันภาษาสองแห่งคือ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวนกลุ่มตัวอย่าทั้งสิ้น 364 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวมรวบข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการโดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC for Windows และวิเคราะห์ด้วยสถิติตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยการใช้ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ด้วยใช้การทดสอบค่าไค-สแควร์

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

1. สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากผลการศึกษาสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.1. สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคล

จากการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 66.8 ผู้เรียนมีอายุในช่วง 15-24 ปี ในสัดส่วนสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.7 และมีอายุต่ำกว่า 15 ปีเพียงร้อยละ 3.8 ผู้เรียนส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับประถมร้อยละ 42.8 และร้อยละ 3.6 ตามลำดับ จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 45.3 ประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชน และประกอบอาชีพอื่นๆมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.6 และเมื่อพิจารณาจากกลุ่มอายุของผู้เรียนพบว่าผู้เรียนมีอายุอยู่ในช่วง 15 – 34 ปี ในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 84.6 ผู้เรียนสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาร้อยละ 61.0 ทั้งนี้พบว่าผู้เรียนที่ประกอบอาชีพแล้วทั้งที่อยู่ในภาครัฐ ภาคเอกชนและประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนถึงร้อยละ 54.9 และเมื่อพิจารณาอายุเฉลี่ยของผู้เรียนพบว่ามีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 24 ปี ($\bar{X}$ = 23.8242) และโดยมีอายุแตกต่างและกระจายกันมากในระหว่างอายุ 10 – 53 ปี

จากการศึกษาข้อมูลภาคสนามเกี่ยวกับสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ พบว่ามีตัวแปรเกี่ยวกับสถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่น่าสนใจเพิ่มเติมดังตาราง 12

ตาราง 12 สถานภาพด้านปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

สถานภาพปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (364 คน)	ร้อยละ (100.00)
สถานภาพสมรส		
โสด	334	91.8
สมรส	28	7.7
หย่าร้าง	2	0.6
ภูมิลำเนา		
กรุงเทพและปริมณฑล	258	70.9
ภาคกลาง	34	9.3
ภาคเหนือ	14	3.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	29	8.0
ภาคตะวันออก	14	3.8
ภาคใต้	15	4.1

จากการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 91.8 รองลงมามีสถานภาพสมรสร้อยละ 7.7 และมีสถานภาพหย่าร้างเพียงร้อยละ 0.6 เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับภูมิลำเนาเดิมของผู้เรียนพบว่าผู้เรียนมีภูมิลำเนาในกรุงเทพและปริมณฑลในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 70.9 รองลงมามีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลางร้อยละ 9.3 ส่วนผู้เรียนที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคเหนือและภาคตะวันออก มีสัดส่วนเท่ากับร้อยละ 8.0, ร้อยละ 4.1 ร้อยละ 3.8 และร้อยละ 3.8 ตามลำดับ

1.2.สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

ระดับการศึกษาของบิดาและมารดาผู้เรียน บิดาของผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษามีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 28.3 และสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพียงร้อยละ 7.4 และเมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้เรียนที่มีบิดาที่สำเร็จการศึกษาอยู่ในช่วงอุดมศึกษาพบว่ามีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 44.0 ส่วนผู้เรียนที่มีมารดาที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษามีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 27.7 และสำเร็จการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.1 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้เรียนที่มีมารดาที่สำเร็จการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาและประถมศึกษาพบว่ามีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 41.7

อาชีพของบิดาและมารดาของผู้เรียน บิดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวพบว่ามีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.4 และบิดาของผู้เรียนประกอบอาชีพอื่นๆ มีสัดส่วนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 2.2 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอาชีพของบิดาผู้เรียนพบว่าประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชนและประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 57.5 สำหรับมารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 36.0 และมารดาของผู้เรียนถึงแก่กรรมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.6 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มอาชีพมารดาของผู้เรียนพบว่าประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชน และประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 47.3

รายได้ต่อเดือนของผู้เรียน รายได้ต่อเดือนของบิดา รายได้ต่อเดือนของมารดา ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 44.8 และผู้เรียนมีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.0 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มรายได้ของผู้เรียนที่มีรายได้ตั้งแต่ 5,000 บาทขึ้นไป พบว่ามีสัดส่วนที่สูงถึงร้อยละ 55.2 ส่วนบิดาของผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาทมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 28.0 และมีรายได้ระหว่าง 40,001 – 50,000 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดร้อยละ 7.7 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มบิดาของผู้เรียนพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 51.4 มีรายได้ต่ำกว่า 20,001 บาท ส่วนมารดาของผู้เรียนมีรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาทในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 42.0 และมีรายได้ระหว่าง 40,001 – 50,000 บาทเพียงร้อยละ 2.5 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มมารดาของผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 20,001 บาท มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 67.5

รายได้ต่อเดือนที่คาดหวังของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้เมื่อจบหลักสูตรที่กำลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 58.8 และมีความคาดหวังที่จะได้รับรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาทเพียงร้อยละ 1.1 เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับความคาดหวังต่อรายได้เมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้นพบว่า ผู้เรียนไม่มีความคาดหวังในเรื่องนี้เป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 55.2 และมีความคาดหวังต่อรายได้ต่ำกว่า 10,001 บาทเพียงร้อยละ 0.3

ช่วงเวลาเรียนในหลักสูตรปัจจุบันและในหลักสูตรที่จะเรียนต่อ ช่วงเวลาเรียนในหลักสูตรปัจจุบันส่วนใหญ่ร้อยละร้อยละ 79.7 มีผู้นิยมเรียนช่วงวันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. และช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 – 16.00 น.ในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.6 ส่วนช่วงเวลาเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นมีผู้นิยมเรียนในช่วงวันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 79.4 และช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 – 16.00 น. มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 5.8

จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์และจำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตร จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ที่มีผู้นิยมเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 84.9 คือ 2 – 3.25 ชั่วโมง และนิยมเรียนมากกว่า 4 ชั่วโมงในสัด

ส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 6.0 ในขณะที่จำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตรผู้เรียนร้อยละ 39 นิยมเรียน 41 – 60 ชั่วโมง และนิยมเรียนมากกว่า 60 ชั่วโมง มีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 26.4

ความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชนและภาครัฐ ผู้เรียนที่มีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชนในระดับปานกลางมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 40.9 และมีความคาดหวังในระดับน้อยมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 20.6 ส่วนผู้เรียนที่มีความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาครัฐในระดับน้อยมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 51.9 และมีความคาดหวังในระดับมากมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 12.4

ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ค่าเล่าเรียนในหลักสูตรที่กำลังศึกษาที่มีอัตราระหว่าง 1,501 – 2,000 บาทมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 33.2 และค่าเล่าเรียนมีอัตราต่ำกว่า 1,501 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 13.7 ส่วนค่าเล่าเรียนในหลักสูตรระดับชั้นที่สูงขึ้นมีอัตราระหว่าง 1,501 – 2,000 บาทมีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.3 และค่าเล่าเรียนมีอัตราสูงกว่า 2,500 บาทในสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 11.0 และด้าน

ประเภทสื่อหรือโฆษณา ผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือคำแนะนำจากบุคคลมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 70.1 และได้รับข้อมูลและคำแนะนำจากสื่อประเภทอื่นๆมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.5

จากการศึกษาข้อมูลภาคสนามเกี่ยวกับสถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ พบว่ามีตัวแปรที่เกี่ยวกับสถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความน่าสนใจเพิ่มเติมดังตาราง 13

ตาราง 13 สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

สถานภาพด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (364 คน)	ร้อยละ (100.00)
ผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับบริษัทหรือชาวญี่ปุ่น		
มีความเกี่ยวข้อง	196	53.8
ไม่มีความเกี่ยวข้อง	168	46.2
บิดาผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับบริษัทหรือชาวญี่ปุ่น		
มีความเกี่ยวข้อง	41	11.3
ไม่มีความเกี่ยวข้อง	323	88.8
มารดาผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับบริษัทหรือชาวญี่ปุ่น		
มีความเกี่ยวข้อง	27	7.4
ไม่มีความเกี่ยวข้อง	337	92.6
ผู้รับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น		
ตนเอง	180	49.5
บิดามารดา	20	5.5
บริษัท	153	42.0
บริษัทและตนเอง	11	3.0

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมพบว่า ผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับบริษัทหรือชาวญี่ปุ่นในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 53.8 ส่วนบิดาและมารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบริษัทหรือชาวญี่ปุ่นร้อยละ 88.8 และร้อยละ 92.6 ตามลำดับ นอกจากนี้ผู้เรียนเป็นผู้รับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองมีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 49.5 ในขณะที่บิดาและมารดาของผู้เรียนเป็นผู้รับภาระค่าเล่าเรียนให้ผู้เรียนมีเพียงร้อยละ 3.0

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

2.1. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 มีเพียงสองปัจจัย คือ ระดับการศึกษาของผู้เรียนและอาชีพของผู้เรียน ในขณะที่เพศและอายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

2.2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 มีสองปัจจัยคือ รายได้ของผู้เรียนและความคาดหวังต่อการมีงานทำในภาคเอกชน ในขณะที่ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่กำลังศึกษาจำนวนเวลาเรียนทั้งหมดต่อหลักสูตร มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 คือ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรที่กำลังเรียน รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้น ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐ ช่วงเวลาเรียนหลักสูตรที่กำลังเรียน ช่วงเวลาเรียนหลักสูตรในระดับชั้นที่สูงขึ้น จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ และประเภทสื่อ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาสถานภาพและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลและความสัมพนธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 15 – 24 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 24 ปี ผู้เรียนมีอายุที่แตกต่างและกระจายกันมากตั้งแต่ช่วงอายุ 10 –53 ปี การที่ผู้เรียนส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑลมีสัดส่วนถึงร้อยละ 70.9 ย่อมสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเมืองหลวงมีโอกาสทางการศึกษามากกว่าผู้ที่มีภูมิลำเนาในภูมิภาคอื่นๆ นอกจากนี้ผู้เรียนมีสถานภาพสมรสเป็นโสดและเป็นผู้ที่เพิ่ง

สำเร็จการศึกษาและเพิ่งเข้าสู่ตลาดแรงงาน ผู้เรียนบางกลุ่มจึงมาเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อใช้ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพซึ่งสอดคล้องกับตาราง 9

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ 0.05 มี 2 ปัจจัยคือ ระดับการศึกษาของผู้เรียน(ค่า χ^2 = 14.495)และอาชีพของผู้เรียน(ค่า χ^2 = 12.072) ซึ่งอธิบายได้ว่าระดับการศึกษาและอาชีพของผู้เรียนความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นเป็นไปตามสมมติฐานและสะท้อนให้เห็นว่าอาชีพเป็นปัจจัยบ่งชี้ถึงความจำเป็นในการใช้ภาษา และการมีอาชีพที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่นหรือบริษัทญี่ปุ่น ย่อมบ่งชี้ถึงความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาอื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดทฤษฎีอุปสงค์ต่อเนื่องที่มีประเด็นสำคัญว่าผู้บริโภคหรือผู้เรียนประสงค์ที่จะบริโภคการศึกษาเพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ และสอดคล้องกับแนวคิดของบุญพุ่ม เสนารักษ์(2531: 163-169) ซึ่งกล่าวว่าทัศนคติของประชาชนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามโครงสร้างหรือกิจกรรมบางประเภทโดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ ถ้าอุตสาหกรรมการโรงแรมและการท่องเที่ยวขยายตัว อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขาการโรงแรมและมัคคุเทศน์ก็จะเพิ่มขึ้นตาม และสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของอรพินทร์ ศิริบุญมา และบุญเรือน วัฒนวงศ์ (2538 : บทคัดย่อ) พบว่า ตลาดแรงงานการโรงแรมและการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่มีความต้องการภาษาญี่ปุ่นเป็นอันดับ 4 เพื่อสื่อสารกับผู้ใช้บริการชาวต่างประเทศ จึงมีความต้องการพนักงานที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมในระดับมาก

จากความสัมพันธ์ด้านระดับการศึกษาของผู้เรียนสะท้อนให้เห็นว่า การที่ผู้เรียนมีการศึกษาในระดับสูงมีความประสงค์ เพื่อจะศึกษาต่อในระดับที่สูง น่าจะเนื่องมาจากมีความต้องการนำความรู้ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ในการศึกษาต่อ เพราะเล็งเห็นประโยชน์ของการศึกษาต่อและการศึกษาทั่วไป นอกจากนี้ผู้ที่มีการศึกษาที่สูงกว่าน่าจะมีความรอบรู้ มีศักยภาพในการเรียนต่อภาษาสูงกว่าผู้มีการศึกษาน้อย

ปัจจัยเพศและอายุ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน น่าจะเนื่องมาจากการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นการศึกษานอกระบบการศึกษาจึงไม่มีเงื่อนไขในด้านเพศและอายุ ซึ่งในปัจจุบันได้ยอมรับว่าเพศชายและเพศหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันในการศึกษา ทำให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจึงมีตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่วัยทำงานมาเรียน เพศและอายุจึงไม่ใช่ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น

2. ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา ผู้เรียนที่มีบิดาและมารดามีการศึกษาระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 44.0 และร้อยละ 34.8 ตามลำดับ และจากผลการศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดามารดาผู้เรียนกับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ ณ ระดับ 0.05 ไม่เป็นไปตามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพแล้ว และมีรายได้จึงสามารถตัดสินใจเรียนได้ด้วยตนเอง จึงไม่ขึ้นอยู่กับ

ระดับการศึกษาของบิดาและมารดาตามที่ระบุในสมมติฐานและตามที่ได้อ้างถึงงานวิจัยของคาร์เพนเทอร์และฟิชแมน (Carpenter and Fleishman.1987: 91-97) ที่กล่าวว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดามีผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อเพราะการได้รับการศึกษาของบิดามารดาเป็นบทบาทที่จะให้บิดามารดาแนะนำให้กับบุตรทราบถึงแนวทางการศึกษาได้

อาชีพของบิดาและมารดา จากการศึกษาวิเคราะห์อาชีพของบิดาและมารดาของผู้เรียนพบว่าบิดาและมารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวพบว่ามีสัดส่วนสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.4 และ 36.0 ตามลำดับ และพบว่าอาชีพของบิดามารของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะพื้นที่กรุงเทพฯ บิดามารดาของผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัวซึ่งเป็นธุรกิจขนาดเล็ก เมื่อพิจารณาควบคู่กับระดับการศึกษาของบิดามารดาซึ่งส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา ย่อมสะท้อนให้เห็นว่าบิดาและมารดาไม่น่าจะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนในการตัดสินใจเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของเทียมจันทร์ จาตุกัญญาประทีป (2523: 74) พราวมาศ นนทยาธร (2520: 1-2) และ Clellan (1962: 2662) ที่กล่าวว่านักเรียนที่มีบิดามารดาที่ประกอบธุรกิจ ราชการ และค้าขายได้เข้าศึกษาต่อและบิดาที่มีระดับการศึกษาสูงจะยอมจ่ายค่าเล่าเรียนในอัตราที่แพง

รายได้ต่อเดือนของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 44.8 และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,001 บาทมีสัดส่วนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.0 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มรายได้ต่อเดือนของผู้เรียนมีรายได้ตั้งแต่ 5,000 บาทขึ้นไปในสัดส่วนที่สูงถึงร้อยละ 55.2 จากการศึกษาวิเคราะห์มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 (ค่า χ^2 = 36.751) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด จากผลการศึกษาดังกล่าวย่อมสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีรายได้ย่อมสามารถรับภาระค่าเล่าเรียนได้ด้วยตนเองซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลภาคสนามในตาราง 13 โดยบิดามารดาไม่ต้องรับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาเป็นการศึกษานอกระบบการศึกษา ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนในอัตราที่สูง ผู้ที่สามารถเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาญี่ปุ่นจึงต้องมีรายได้เพียงพอกับงบประมาณที่มีอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Koplin.1971 : 29-30) ที่ระบุว่ารายได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความต้องการของสินค้า X (การศึกษา) ของแต่ละบุคคลว่ามีความพอใจในการบริโภคมากน้อยเพียงใดและสอดคล้องกับงานวิจัยของครอส(Krauss.1964:1-2) กลุ่มผู้เรียนที่มีรายได้ปานกลางมีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อสูงกว่ากลุ่มผู้มีรายได้

รายได้ต่อเดือนของบิดาและมารดา บิดาและมารดาของผู้เรียนโดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,001 บาทมีสัดส่วนสูงที่สุด จากการศึกษาวิเคราะห์รายได้ต่อเดือนของบิดาและมารดาผู้เรียนพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งอาจเนื่องจากบิดาและมารดาของผู้เรียนมีอายุมากและไม่ได้ประกอบอาชีพแล้ว ในส่วนที่ประกอบอาชีพค้าขายในครัวเรือนจึงไม่มีส่วนสนับสนุนให้บุตรหลานเรียนต่อ จึงไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของประจักษ์ บุญอารีย์ (2522: บทคัดย่อ) และ Raymond (1983: 3795-A) ได้กล่าวว่านักเรียนที่บิดามารดามีฐานะเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูงมีความสัมพันธ์ในการให้บุตรหลานมีการศึกษา

ช่วงเวลาเรียน จำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ และจำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่เรียนในช่วงวันเสาร์และอาทิตย์ เวลา 8.00 – 16.00 น. โดยมีจำนวนเวลาเรียน 2-3.25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเวลาในการเรียนต่อหลักสูตรโดยเฉลี่ย 41-61 ชั่วโมง จากการวิเคราะห์จำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ณ ระดับ 0.05 (ค่า χ^2 = 6.195) สะท้อนให้เห็นว่าจำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตรที่อยู่ในช่วง 41 – 60 ชั่วโมง มีความเหมาะสมกับการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีหลักไวยากรณ์ที่แตกต่างจากภาษาไทยและยังมีตัวคันจิที่เข้าใจยาก ผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจหลักภาษา และมีโอกาสในการฝึกฝนการวางตำแหน่งประธาน กริยาและกรรมในรูปประโยคของภาษาญี่ปุ่น

ในขณะที่ผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาเรียน และจำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ ผลปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ น่าจะเนื่องมาจากสถาบันภาษาเป็นผู้กำหนดช่วงเวลาเรียน และจำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์ให้กับผู้เรียนทั้งหมด ผู้เรียนที่ประกอบอาชีพแล้วจึงสามารถเรียนได้ในเวลาหลังเลิกงานหรือเรียนในวันหยุดสุดสัปดาห์ สถาบันภาษาจึงเปิดช่วงเวลาเรียนส่วนใหญ่ในช่วงเย็นเพื่อให้กลุ่มผู้เรียนหลายๆ กลุ่มไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นักศึกษา ผู้ประกอบอาชีพ และบุคคลทั่วไปมีโอกาสเรียน ผู้เรียนจึงมีโอกาสน้อยในการเลือกเวลาเรียนที่ต้องการ และในบางครั้งผู้เรียนอาจมาเข้าเรียนไม่ทันเวลาเรียน เนื่องจากเวลาเลิกงานกับเวลาเรียนมีความกระชั้นชิด ประกอบกับสถาบันภาษาญี่ปุ่นมีจำนวนจำกัดและกระจุกตัวอยู่ในตัวเมืองหรือย่านธุรกิจซึ่งมีการจราจรคับคั่ง ผู้เรียนอาจพบอุปสรรค์ในการเดินทางมายังสถาบันภาษา อาจทำให้ผู้เรียนอาจเรียนตามไม่ทัน เพราะเนื้อหาการเรียนมากและมีการสอนที่เร่งรัด ส่วนจำนวนเวลาเรียนต่อสัปดาห์บางครั้งผู้เรียนที่เรียนเพียงสัปดาห์ละครั้ง อาจมีช่วงเวลาการเรียนไม่ต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนขาดการทบทวนบทเรียนหรือไม่ได้ทำงานตามผู้สอนมอบหมาย อีกประการหนึ่งที่สถาบันมีข้อจำกัดในการเปิดหลายช่วงเวลานั้นคงเป็นเพราะความคุ้มทุนด้วย ตัวแปรทั้งสามตัวนี้ยังไม่มีผลงานวิจัย

ความคาดหวังต่อการมีงานทำ ผู้เรียนจะมีความคาดหวังต่อการเข้าทำงานในบริษัทเอกชนมากกว่าภาครัฐ จากการวิเคราห์ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาคเอกชนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 (ค่า χ^2 = 10.185) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด น่าจะเนื่องมาจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความคาดหวังต่อการมีงานทำในบริษัทญี่ปุ่น ในการเข้าทำงานในบริษัทญี่ปุ่นจะมีการพิจารณารับผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นกรณีพิเศษ เพื่อใช้ในการสื่อสารและมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้นในการทำงาน ภาษาญี่ปุ่นยังเป็นภาษาที่มีการใช้สื่อสารไม่มากเท่ากับภาษาอังกฤษ การที่ผู้เรียนมีความรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ 2 หรือ 3 จะเป็นข้อได้เปรียบต่อการสมัครเข้าทำงานและได้รับรายได้ในอัตราสูง ปัจจุบันนี้นักลงทุนญี่ปุ่นได้ย้ายฐานการผลิตที่ไม่คุ้มทุนเข้ามาผลิตในประเทศไทยทำให้บริษัทญี่ปุ่นต้องการบุคลากรที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่น เพื่อใช้ในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเตือนใจ ตันงานตรง (2537: บทคัดย่อ) พบว่าบริษัทเอกชนยังมีความต้องการบุคลากรด้านภาษาญี่ปุ่นเพิ่มอีกเป็นจำนวนมาก โดยต้องการบุคลากรที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นด้านทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน การแปล และการเป็นล่าม นอกจากนั้นบริษัทก็ยังต้องการบุคคลที่มีความสามารถระดับสูงในด้านการอ่าน แปล และการแปลล่ามภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย

ในขณะที่ความคาดหวังต่อการมีงานทำภาครัฐไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่น และประชาชนไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐว่ามีหน่วยงานใดที่มีการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการทำงาน นอกจากนี้นักลงทุนชาวญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ผู้ที่ความรู้ภาษาญี่ปุ่นหรือผู้ที่ต้องการทำงานกับบริษัทญี่ปุ่นให้ความสนใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น เพื่อเข้าสมัครงานในภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นมากกว่าการทำงานในภาครัฐ สำหรับตัวแปรทั้งสองนี้ยังไม่เคยมีผู้ศึกษา

รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความคาดหวังในเรื่องรายได้ต่อเดือนที่จะได้รับเมื่อเรียนจบภาษาญี่ปุ่น จากการศึกษาวิเคราะห์รายได้ที่คาดหวังของผู้เรียนพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อาจเนื่องมาจากผู้เรียนยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการเข้ามาเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้วจะได้รับรายได้ในอัตราเท่าใดหรือได้รับรายได้เพิ่มขึ้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาญี่ปุ่น จึงอาจไม่ได้คาดหวังกับรายได้มากนักการมาเรียนภาษาญี่ปุ่นเพียงเพื่อนำไปใช้ในการทำงานให้มีความคล่องตัวมากขึ้น จึงไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของโสภณ เสือพันธ์ (2529: บทคัดย่อ) มีผลการศึกษาพบว่า ความคาดหวังในรายได้สูงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษา และผลงานวิจัยของเพอร์โรน (Perrone.1965: 254-257) ที่พบว่า นักเรียนต่างมีความเห็นตรงกันว่า ค่านิยมทางอาชีพที่สำคัญที่สุดคือ การมีรายได้สูง มีความมั่นคงในอาชีพนั้นๆ และเอ็ดดี้(Eaddy.1969: 2959) ได้กล่าวว่า การเลือกสาขาวิชาเรียนต่อของนักเรียนขึ้นอยู่กับความสนใจส่วนตัว ความพึงพอใจ ความสามารถ และค่าตอบแทน

ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนส่วนใหญ่รับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง และผู้เรียนบางส่วนทางบริษัทเป็นผู้รับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น ส่วนกลุ่มผู้เรียนที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ผู้ปกครองเป็นผู้รับภาระค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่น สำหรับค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นมีอัตราระหว่าง 1,501 – 2000 บาทเป็นส่วนใหญ่ จากการศึกษาวิเคราะห์ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 (ค่า χ^2 = 10.669) สะท้อนให้เห็นว่าการที่ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นมีอัตราค่าเล่าเรียนต่ำความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นก็จะเพิ่มมากขึ้น ในทางกลับกันถ้าค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นมีอัตราสูงความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นก็จะลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน การที่สถาบันภาษามีอัตราค่าเล่าเรียนต่อหลักสูตรสูง ผู้เรียนที่หารายได้เองจะพิจราณาถึงอัตราค่าเล่าเรียนว่าผู้เรียนจะสามารถรับภาระได้หรือไม่ ถ้าสถาบันภาษาลดอัตราค่าเล่าเรียนหรือกำหนดอัตราค่าเล่าเรียนที่ไม่สูงมากนักจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจะเพิ่มมากขึ้น และค่าใช้จ่ายในปัจจุบันจะมีความสำคัญกว่าค่าใช้จ่ายในอนาคต และถ้าผู้เรียนมีเงินออมจะมีการวางแผนเพื่อใช้เป็นค่าเล่าเรียนในหลักสูตรต่อไปซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การศึกษา(บุญพุ่ม เสนารักษ์.2531:166-167) ที่กล่าวว่าอัตราค่าเล่าเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่งต่อการกำหนดอุปสงค์สำหรับการศึกษาของประชาชนในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่งๆ ถ้าอัตราค่าเล่าเรียนสูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาสาขาใดก็ตาม ขณะที่ปัจจัยอย่างอื่นคงที่ อุปสงค์สำหรับการศึกษาสาขานั้นก็จะลดลง

ประเภทสื่อหรือโฆษณา ผู้เรียนส่วนใหญ่ได้รับทราบสถานที่เรียนภาษาญี่ปุ่นจากบุคคล เพราะว่าภาษาญี่ปุ่นมีการใช้ในวงจำกัด ในขณะที่ผลการวิเคราะห์พบว่าประเภทสื่อหรือโฆษณาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สงขึ้น ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด น่าจะเนื่องมาจากสถาบันไม่ค่อยมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหลักสูตรและสถานที่เรียนทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับทราบข้อมูลอย่างเพียงพอในการตัดสินใจเรียน และกลุ่มผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจะเป็นกลุ่มผู้เฉพาะกลุ่มเท่านั้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของธวัชชัย สันคติประภา (มปป: 9-10) ได้กล่าวว่า ช่องทางการสื่อสารมี 2 ช่องทางหลักๆ คือ ช่องทางการสื่อสารมวลชน และช่องทางการสื่อสารจากบุคคล ซึ่งช่องทางการสื่อสารจะสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้รับข้อมูลข่าวสารได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยซึ่งพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะนำดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. สถาบันภาษาควรปรับอัตราค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นให้อยู่ในระดับที่สามารถสนองความต้องการของผู้เรียนซึ่งมีรายได้ในระดับที่แตกต่างกัน เพื่อเป็นการกระจายโอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ที่จะเรียน

2. สถาบันภาษาควรจัดจำนวนเวลาเรียนต่อหลักสูตรให้มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนมีโอกาสเรียนได้มากขึ้น

3. หน่วยงานรัฐควรให้ความสำคัญในการจัดหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นในฐานะที่เป็นภาษาที่สนับสนุนการประกอบอาชีพ และเพิ่มโอกาสในการหารายได้ของประชากร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในลักษณะเดียวกับงานวิจัยครั้งนี้ โดยการศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง 2 สถาบัน เพื่อหาคำตอบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นของแต่ละสถาบันว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

2. ควรมีการวิจัยสถานภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในกรุงเทพฯ เพื่อนำผลการศึกษามาหาแนวทางปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และมีคุณภาพตรงกับความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น

3. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับนักศึกษาที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันภาษาซึ่งเป็นการศึกษานอกระบบการศึกษา จึงควรทำการศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมในระบบการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา เพื่อการศึกษาภาษาต่างประเทศในสัดส่วนที่เหมาะสมมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กฤษณา วงษาสันต์. (2524).*ปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมืองอุบล จังหวัดอุบลราชธานี*.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(พัฒนาสังคม)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

ไกรคุง อันคฒกุล.(2525).*ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

จุติมา ภิรมย์.(2523).*ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพแผนกพาณิชยการ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ศึกษาศาสตร์-การสอน) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร.(2523).*ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรที่ศึกษาเปรียบเทียบ*.วิทยานิพนธ์ สค.ม.(สังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ.(ม.ป.ป.).*สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล*.กรุงเทพ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา.(2514).*ปัจจัยที่ทำให้เด็กวัยรุ่นไทยในชนบทเลือกทำงานหรือศึกษาต่อหลังจากจบการศึกษาภาคบังคับ*.วิทยานิพนธ์ สค.ม.(สังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

ชูศรี วงศ์รัตนะ.(2541).*เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.

นริสา ไกรโชค .(2525).*ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนผู้ใหญ่ เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ศึกษาศาสตร์-การสอน) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

นวลทิพย์ ดวกุล.(2527).*เศรษฐศาสตร์การศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นภดล คุ้มประวัติ.(2517).*ความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร*. วิทยานิพนธ์ สค.ม.(สังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

ดารา ทีปะปาล.(2538).*การศึกษากับการพัฒนาประเทศ*.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อมรการพิมพ์.

เดือนใจ ตันงานตรง.(2537).*การสำรวจความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาครัฐ*.กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

.....(2537).*ความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาคเอกชนในระดับบริหาร*.กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

.....(2537).*ความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาครัฐบาลในระดับบริหาร*.กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

เทียมจันทร์ จาตุกัญญาประทีบ.(2523).*องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นป.6 ในเขตการศึกษา 7 ในด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว*.วิทยานิพนธ์ ค.ม.(วิจัยการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธวัชชัย สันคติประภา.(ม.ป.ป).*การติดต่อสื่อสารโสตทัศนศึกษาและการส่งเสริมเล่มที่ 1.* สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธรรมรักษ์ การพิศิษฏ์.(2543).*วิสัยทัศน์การวางแผนพัฒนาประเทศในสหัสวรรษหน้า*.นนทบุรี : บริษัทเพชรรุ่งการพิมพ์จำกัด .

ถาวร สุบงกช.(2510).*ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.

พราวมาศ นนทยาธร.(2520).*ศึกษาเรื่องความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร*.วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การวิจัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

พล แสงสว่าง.(2521).*องค์ประกอบในการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียนไทยมุสลิมชั้นประถมปีที่ 7 ในจังหวัดยะลา*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

ภัทรธิรา วารินทร์.(2539).*ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนครปฐม*.วิทยานิพนธ์ ปศ.ม.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยมหิดล.ถ่ายเอกสาร.

บุญพุ่ม เสนารักษ์.(2531).*เศรษฐศาสตร์การศึกษา*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.

ผลการสำรวจสถาบันการศึกษาที่สอนภาษาญี่ปุ่น.บริษัทไลเฮ้าส์อินโฟเซอร์วิส จำกัด. 14 ก.พ.- 15 มี.ค. 2544. (www.jeducation.com).

บุญเพ็ง ธานี.(2530).*ศึกษาเรื่องสถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาล ปีการศึกษา 2528*.วิทยานิพนธ์ ค.ม.(ประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

ประจักษ์ บุญอารีย์.(2522).*ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เขตการศึกษา 10.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.

ปิยะพงษ์ ไสยโสภณ.(2534).*ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการเข้าสู่การศึกษานอกระบบสายสามัญจังหวัดนนทบุรีทั้ง 3 วิธีเรียน*.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

ระวีวรรณ ภัทรปรีชา.(2524).*การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอกของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย*.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร

โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).(2544). www.trp.or.th/school/index.html.

โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นราชดำริ.(2544) www.ojsat.or.th/school_th/schframe.htm.

สุพิน เปรมศรี.(2536).*สาเหตุการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนวิชาชีพระยะสั้นในหน่วยงานที่จัดการศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดชลบุรี*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2539).*แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่8 (พ.ศ. 2540 – 2544)*.กรุงเทพฯ : สำนักฯ .

สมยศ นาวีการ.(2525).*เศรษฐศาสตร์บริหาร*.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ .

สุปราณี เศาภายน และคณะ.(2525).*ความต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสในวงการธุรกิจของไทย*.สถาบันไทยคดีศึกษาและคณะศิลปศาสตร์.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรัตน์ ไชยชมภู.(2535).*ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความตั้งใจในการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาของนักศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตโครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

สวลี อาชาสุวรรณ.(2532).*ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อและการเข้าสู่ตลาดแรงงานของผู้จบหลักสูตรประถมศึกษา ปีการศึกษา 2529 จังหวัดสมุทรสาคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(ประถมศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

โสภณ เสือพันธ์.(2529).*ปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษาระดับประโยควิชาชีพขั้นต้น ชั้นปีที่1 ในวิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง สังกัดกรมอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(พัฒนาสังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

"ภาวะการลงทุนช่วง 11 เดือน (ม.ค. – พ.ย.) 2542". (2543,14 มกราคม).*หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ*.

"สถิตินักท่องเที่ยวสูงอายุที่เดินทางมาประเทศไทย".(2544,6 กันยายน).*หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ*.

"ทัพลงทุนญี่ปุ่นเข้าไทย หอการค้าญี่ปุ่นมั่นใจเศรษฐกิจครึ่งปีหลังฟื้น".(2544,9 สิงหาคม).*หนังสือพิมพ์วัฏจักร*.

อรพินทร์ ศิริบุญมาและบุญเรือน วัฒนวงศ์.(2538).*ความต้องการในการใช้ภาษาต่างประเทศในตลาดแรงงานการโรงแรมและการท่องเที่ยว จังหวัดเชียงใหม่*.ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.

อรพินทร์ หงส์วัฒนานนท์.(2526).*ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร*.วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ศึกษาศาสตร์-การสอน) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.

อังคณา ล้วนสายยศ.(2523).*วิธีการวิจัยทางการศึกษา*.สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อารี ยังสกุล.(2514).*อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ปีการศึกษา 2513 ของโรงเรียนกรมสามัญศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดพระนคร*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.

อัมพร วิจิตรพันธ์และอัญชลี ค้อคงคา.(2525).*เศรษฐศาสตร์การศึกษาและวางแผนกำลังคน*.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Asworth,M.S..(1964,February).*A Comparative Study of Selected Background Factors Related to Achievement of Fifth and Sixth Grade Students*.Dissertation Abstracts International.1963: 3224-A.

Brue, Stanley L.(1996).*Microeconomics: Principles, Problems, and Polcies.* Third Edition : McGraw-hill, Inc.

Bujan-Delgado, Victor Manuel.(1983,February).*A Study of the Relationships between SocioeconomicCharacteristics and Aspect of Mathematical Achievement of Primary School Children of Grades Four and Six in Costa Rica*. Dissertation Abstracts International.1983: 2583-A.

Burstall,C. (1978).*Factors Affecting Foreign Language Learning: A Consideration of some Recent Research Findings in Kinsella*.Oxford University Press: London.

Carpenter,Perter G. and Fleishman ,John A.. (1987,Spring).*Linking Internation and Behavior: Australian Students' College Plan and College Attendance*.American Educational Research Journal.1987:79-105.

Clellan,Leslie Mc.(1962).*Patterns of College Attendance and Non-Attendance by JacksonCounty High Schools Graduates of 1960.* Dissertation Abstracts.XXII.

Cohn, Elchanan and Geske, Terry G. (1990).*The Economics of Education*.Pergamon Press.3rd Edition.

Eaddy, Vanik Silas. (1969,March).*The Influence of Selected Factors on the Vocational Choices of Vocational Agricultural Students in Louisiana*.Dissertation Abstracts.1969:2958-2959

Grant,P.L.. (1980,May).*Knowledge of Selected Ariticles,Possesives and Connectives in ReadingComprehension of High, Average and Low Reader*.Dissertation Abstracts International.1980: 5840-A.

Henry and Haynes. (1978).*Managerial Economics: Analysis and Cases*.Business Publication,Inc.

Krauss,Irving.(1964,December).Source of Educational Aspirations among Working Class Youth.American Sociological Review.1964: 12.

Kennedy,G.(1973).*Conditions for Language Learning: in Oller*. Mass: Newbury House.

Koplin, H.T.(1971).*Microeconomic Analysis: Wealfare and Efficiency in private and public sectors.* Harper and Row Publisher.

McQueen, Lila Jeanne.(1967,November).Some Cognitive Bases of Vocational Choices.Dissertation Abstracts.1967: 2609-B – 2610-B.

Parkin, Michael .(1994).Microeconomics.Addison-wesley Publishing Company. Second Edition.

Parsley,K.M..(1963,December).*Are There Really Sex Differences in Achievement?.* The Journal of Educational Research.1963: 40-212.

Perrone,Adrian A.(1965).*Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls*.The Personnel and Guidance Joural. 1965: 254-257.

Pindyck,Robert S. and Rubinfeld, Daniel L.. (2001).*Microeconomics*.Prentice Hall International,Inc..5th ed..

Raymond,Roger Danly.(1983,February).*A Study of Relationships Between Environment and Student Achievement*. Dissertation Abstracts International.1983: 3795-A.

Rech,Janice Fay.(1991,August).*The Relationships between Mathematics Attitude, Self-Concept, Learning Style, Socioeconomic Status, Gender, And mathematics Achievement Among Fourth and Eighth-Grade Black Students.* Dissertation Abstracts International. 1991: 457-A.

Robison, E.A.G. and Vaizey , J.E.. (1969).*The Economics of Education*. Macmillan St Martin's Press.

Roger, E.M. (1983).*Diffusion of Innovations*. New York: The Free Press.Third Edition.

Samuelson,Paul A. and Nordhaus, William D.(1992).*Microeconomics*.McGraw-hill,Inc.14th ed..

Truett,Lila J. and Dale B.. (1987).*Microeconomics*.Times Mirror/Mosby College Publishing.

ภาคผนวก ก

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5726, 5644

ที่ **ทม 1012/** ๑๑๔๓ **วันที่** ๑๗ มกราคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญแข ประจนปัจจนึก เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5726, 5644

ที่ ทม 1012/ 6493 **วันที่** ๑๔ มกราคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ตันสกุล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1012/ 0494

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายถกล นิรันดร์ศิโรจน์ หัวหน้าสาขาวิจัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644
โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือเพื่อทดสอบแบบสอบถาม

ที่ ทม 1012/ |013

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

6 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงเรียนสอนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นต้น จำนวน 142 คน ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644
โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 1624

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

8 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นต้น จำนวน 222 คน ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644
โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

ที่ ทม 1012/ ๒๙55

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นต้น จำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644
โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ ๒๖๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงเรียนสอนภาษาสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นราชดำริ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นต้น จำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวณัชชา ประกฤติพงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644
โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. ผศ.ดร. เพ็ญแข ประจนปัจจนึก	สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ. ณัฐกา ตันสกุล	สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ถกล ศิริโรจน์นิรันดร์	หัวหน้าสาขาวิจัย ภาคการวิจัย สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ภาคผนวก จ
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

: กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ

คำชี้แจง

- แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำสารนิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต หลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัญฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การศึกษาเรื่อง " ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น : กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ " โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อในระดับชั้นที่สูง ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ ข้อมูลที่ได้จากท่านจะนำไปแปลผลและสรุปผลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย
- ขอความกรุณาผู้เรียนตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด คำตอบและข้อเสนอแนะของท่านจะถือเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่าน

แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ( ) และตอบคำถามในช่องว่างที่เว้นว่างไว้เกี่ยวกับตัวผู้เรียนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนตามสภาพความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

1. เพศ

( ) ชาย ( ) หญิง อายุ ..... ปี

2. สถานภาพสมรส

( ) โสด ( ) สมรส ( ) หย่าร้าง ( ) อื่นๆ

3. ภูมิลำเนาเดิม

( ) กรุงเทพมหานครและปริมณฑล

( ) ภาคกลาง

( ) ภาคเหนือ

( ) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

( ) ภาคตะวันออก

( ) ภาคใต้

4. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของผู้เรียน

( ) ประถมศึกษา/เทียบเท่า ( ) อนุปริญญา/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า ( ) ปริญญาตรี/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า ( ) สูงกว่าปริญญาตรี/เทียบเท่า

5. อาชีพ / งานที่ทำในปัจจุบันของผู้เรียน

( ) นักเรียน นิสิต นักศึกษา

( ) รับราชการ / ทำงานในรัฐวิสาหกิจ

( ) รับจ้างภาคเอกชน (อาทิ พนักงานบริษัท พนักงานห้างหุ้นส่วน พนักงานร้านค้า พนักงานหน่วยธุรกิจอื่นๆ ฯลฯ)

( ) ประกอบธุรกิจส่วนตัว (อาทิ ประกอบกิจการคนเดียว เจ้าของห้างร้าน เจ้าของห้างหุ้นส่วน เจ้าของบริษัท ฯลฯ)

( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

1. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของบิดา

( ) ต่ำกว่าประถมศึกษา ( ) อนุปริญญา/เทียบเท่า

( ) ประถมศึกษา/เทียบเท่า ( ) ปริญญาตรี/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า ( ) สูงกว่าปริญญาตรี/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า

2. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของมารดา

( ) ต่ำกว่าประถมศึกษา ( ) อนุปริญญา/เทียบเท่า

( ) ประถมศึกษา/เทียบเท่า ( ) ปริญญาตรี/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า ( ) สูงกว่าปริญญาตรี/เทียบเท่า

( ) มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า

3. การประกอบอาชีพ / การทำงานปัจจุบันของผู้เรียน**มีความเกี่ยวข้องกับบริษัทญี่ปุ่นหรือชาว**ญี่ปุ่นหรือไม่

( ) มีความเกี่ยวข้อง ( ) ไม่มีความเกี่ยวข้อง

4. สถานที่ทำงานของผู้เรียนเป็นหน่วยงานย่อย / ส่วนหนึ่งของบริษัทญี่ปุ่น**ใช่หรือไม่**

( ) ใช่ ( ) ไม่ใช่

5. อาชีพ / งานที่ทำในปัจจุบันของบิดา

( ) รับราชการ / ทำงานในรัฐวิสาหกิจ

( ) รับจ้างภาคเอกชน (อาทิ พนักงานบริษัท พนักงานห้างหุ้นส่วน พนักงานร้านค้า พนักงานหน่วย ธุรกิจอื่นๆ ฯลฯ)

( ) ประกอบธุรกิจส่วนตัว (อาทิ ประกอบกิจการคนเดียว เจ้าของห้างร้าน เจ้าของห้างหุ้นส่วน เจ้า ของบริษัท ฯลฯ)

( ) เกษตรกร

( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. การประกอบอาชีพ / การทำงานปัจจุบันของบิดา**มีความเกี่ยวข้องกับบริษัทญี่ปุ่นหรือชาว**ญี่ปุ่นหรือไม่

( ) มีความเกี่ยวข้อง ( ) ไม่เกี่ยวข้อง

7. สถานที่ทำงานของบิดาเป็นหน่วยงานย่อย / ส่วนหนึ่งของบริษัทญี่ปุ่น**ใช่หรือไม่**

( ) ใช่ ( ) ไม่ใช่

8. อาชีพ / งานที่ทำในปัจจุบันของมารดา

( ) รับราชการ / ทำงานในรัฐวิสาหกิจ

( ) รับจ้างภาคเอกชน (อาทิ พนักงานบริษัท พนักงานห้างหุ้นส่วน พนักงานร้านค้า พนักงานหน่วย ธุรกิจอื่นๆ ฯลฯ)

( ) ประกอบธุรกิจส่วนตัว (อาทิ ประกอบกิจการคนเดียว เจ้าของห้างร้าน เจ้าของห้างหุ้นส่วน เจ้าของบริษัท ฯลฯ)

( ) เกษตรกร

( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

9. การประกอบอาชีพ / การทำงานปัจจุบันของมารดา**มีความเกี่ยวข้องกับบริษัทญี่ปุ่นหรือชาว**ญี่ปุ่นหรือไม่

( ) มีความเกี่ยวข้อง ( ) ไม่เกี่ยวข้อง

10. สถานที่ทำงานของมารดาเป็นหน่วยงานย่อย / ส่วนหนึ่งของบริษัทญี่ปุ่น**ใช่หรือไม่**

( ) ใช่ ( ) ไม่ใช่

11. รายได้จากการทำงานปัจจุบันเฉลี่ยต่อเดือนของผู้เรียน

( ) ไม่มีรายได้ ( ) น้อยกว่า 5,001 บาท

( ) 5,001 – 15,000 บาท ( ) 15,001 – 25,000 บาท

( ) 25,001 – 35,000 บาท ( ) สูงกว่า 35,000 บาท

12. รายได้ปัจจุบันเฉลี่ยต่อเดือนของบิดา

( ) ต่ำกว่า 10,001 บาท ( ) 30,001 – 40,000 บาท

( ) 10,001 – 20,000 บาท ( ) 40,001 – 50,000 บาท

( ) 20,001 – 30,000 บาท ( ) สูงกว่า 50,000 บาท

13. รายได้ปัจจุบันเฉลี่ยต่อเดือนของมารดา

( ) ต่ำกว่า 10,001 บาท ( ) 30,001 – 40,000 บาท

( ) 10,001 – 20,000 บาท ( ) 40,001 – 50,000 บาท

( ) 20,001 – 30,000 บาท ( ) สูงกว่า 50,000 บาท

14. ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นตลอดหลักสูตรที่กำลังเรียนในปัจจุบัน

( ) ต่ำกว่า 1,501 บาท ( ) 2,001 – 2,500 บาท

( ) 1,501 – 2,000 บาท ( ) สูงกว่า 2,500 บาท

15. ค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อหลักสูตรที่ประสงค์จะเรียนต่อเมื่อจบหลักสูตรนี้แล้ว

( ) ต่ำกว่า 1,501 บาท ( ) 2,000 – 2,500 บาท

( ) 1,501 – 2,000 บาท ( ) สูงกว่า 2,500 บาท

16. ใครเป็นผู้รับภาระในการจ่ายค่าเล่าเรียนภาษาญี่ปุ่นของท่าน

( ) ตนเอง ( ) บิดา / มารดา

( ) บริษัท ( ) อื่นๆ (โปรดระบุ) .....

17. วันเวลาเรียนที่เหมาะสมและสะดวกของหลักสูตรที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่น

( ) จันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 –16.00 น.

( ) จันทร์ – ศุกร์ เวลา 16.00 – 20.00 น.

( ) เสาร์ – อาทิตย์ เวลา 8.00 –16.00 น.

18. วันเวลาเรียนที่เหมาะสมและสะดวกที่ผู้เรียนประสงค์จะเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น

( ) จันทร์ – ศุกร์ เวลา 8.00 –16.00 น.

( ) จันทร์ – ศุกร์ เวลา 16.00 – 20.00 น.

( ) เสาร์ – อาทิตย์ เวลา 8.00 –16.00 น.

19. หลักสูตรที่กำลังศึกษาใช้เวลาเรียน.....ชั่วโมงต่อสัปดาห์

20. หลักสูตรที่กำลังศึกษาใช้เวลาเรียนทั้งหมด.....ชั่วโมง

21. รายได้ต่อเดือนที่ผู้เรียนคาดหวังว่าจะได้รับเมื่อ**จบหลักสูตรที่กำลังเรียน**

( ) ยังไม่มีข้อมูล ( ) 15,000 – 20,000 บาท

( ) ต่ำกว่า 10,001 บาท ( ) สูงกว่า 20,000 บาท

( ) 10,001 - 15,000 บาท

22. รายได้ต่อเดือนที่ผู้เรียนคาดหวังว่าจะได้รับเมื่อ**จบหลักสูตรในระดับที่สูงขึ้น**

( ) ยังไม่มีข้อมูล ( ) 15,000 – 20,000 บาท

( ) ต่ำกว่า 10,001 บาท ( ) สูงกว่า 20,000 บาท

( ) 10,001 - 15,000 บาท

ในกรณีที่ผู้เรียนจะหางานทำ / หางานทำใหม่เมื่อจบหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นที่กำลังเรียน หรือหลักสูตรในระดับที่สูงขึ้นผู้เรียน**มีความคาดหวังในข้อ 23 – 24** อย่างไร

23. ความคาดหวังเกี่ยวกับโอกาสในการมีงานทำในหน่วยงาน**ภาคเอกชนที่มี**หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่นเมื่อจบหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น

( ) มีโอกาสมาก ( ) มีโอกาสปานกลาง ( ) มีโอกาสน้อย

24. ความคาดหวังเกี่ยวกับโอกาสในการมีงานทำในหน่วยงาน**ภาครัฐที่มี**หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่นเมื่อจบหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น

( ) มีโอกาสมาก ( ) มีโอกาสปานกลาง ( ) มีโอกาสน้อย

25. ผู้เรียนได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันภาษาญี่ปุ่นในกรุงเทพฯ จาก**แหล่งใดมากที่สุดเพียงข้อเดียว**

( ) แผ่นปลิว ( ) โทรทัศน์

( ) อินเตอร์เน็ท ( ) วิทยุ

( ) เพื่อนแนะนำ ( ) หนังสือพิมพ์ / นิตยสาร

( ) บิดามารดาแนะนำ ( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

26. ผู้เรียน**ต้องการเรียนต่อ**ภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้นกว่าปัจจุบันหรือไม่ เพราะเหตุใด

( ) ใช่

( ) ไม่ใช่ เพราะ

.....

ตอนที่ 3 วัตถุประสงค์/เหตุผล ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น

1. วัตถุประสงค์/เหตุผลที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนในหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น**ที่กำลังเรียน**

( ) ต้องการเรียนต่อในประเทศญี่ปุ่น ( ) ประกอบอาชีพ

( ) ต้องการเรียนต่อในประเทศไทย ( ) จะไปอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น

( ) มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่น ( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

2. วัตถุประสงค์/เหตุผลที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนในหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

( ) ต้องการเรียนต่อในประเทศญี่ปุ่น ( ) ประกอบอาชีพ

( ) ต้องการเรียนต่อในประเทศไทย ( ) จะไปอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น

( ) มีความเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่น ( ) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

3. ปัญหาของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความกรุณาของท่านในการตอบแบบสอบถาม

ณัชชา ประกฤติพงศ์ (ผู้วิจัย)

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	ณัชชา ประกฤติพงศ์
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	16 อินทรามระ 21 แยก 1 สทธิสาร พญาไท กรุงเทพฯ 10400

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2532	ประถมศึกษา โรงเรียนดวงถวิล กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจำนงค์วิทยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2541	บริหารธุรกิจบัณฑิต (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ) มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร